

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
54

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΜΕΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τò ἀεροπλάνο παθαίνει βλάβη στὸν ἀέρα. Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο, μαζί με τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες πηδοῦν με ἀλεξίπτωτα.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΡΕΙΣ, ΣΕ ΔΥΟ ΘΕΣΕΙΣ!

Ἐπὶ τέλους!...

Οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι μας σὺντροφοί: Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο, καταφέρουν κι αὐτὴ τὴ φορά νὰ θρεθοῦν ἔξω λεύθεροι! (*)

Καὶ ἡ πρώτη τους δουλειά,

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

φυσικά, εἶναι νὰ κατέβουν σὸ ἀπέραντο καὶ πολυθόρυθο λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης...

Ἐκεῖ, ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν γιὰ καράβι. Πρέπει, ὅσο μπορούν πιο γρήγορα, νὰ μπαρκάρουν γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἀλλοιῶς, μεγάλους κινδύνους θάχουν νὰ διατρέξουν πάλι :

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα καὶ ὁ νᾶνος ἔχουν δραπετεύσει ἀπὸ τῇ φυλακῇ. Ἡ καλύτερα ἀπὸ τὸν... τάφο τοῦ Νεκροταφείου ποὺ τοὺς εἶχαν θάψει, νομίζοντας τοὺς γιὰ πεθαμένους!

Ἄν δὲν καταφέρουν λοιπὸν νὰ ἐξαφανιστοῦν γρήγορα ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, σίγουρα θὰ τοὺς ξαναπιᾶσουν. Καὶ τότε...

Χρήματα γιὰ τὰ ναῦλα, ἔχουν τώρα ἀρκετά. Γιατὶ ὁ διαβολεμένος Ποκοπικό σκέφτηκε νὰ πουλήσουν τὸ μεγάλο χρυσοῦ θραχιόλι τῆς Ταταμπού. Ἐκατὸ δράμια χρυσάφι ζύγιζε!...

Ὅμως καράθι ποὺ νὰ φεύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, δὲν φαίνεται πούθενά...

Ἔτσι, κάποια νύκτα, ἡ κεφάλαια τοῦ νάνου, κατεβάζει μιὰ σοφὴ ἰδέα. Καὶ τὴ λέει στοὺς συντρόφους του:

— Τί λέτε, ἑρπιδιά: Καβαλληκεύουμε σ' ἓνα ἀεροπλάνο; Ἀλλὰ νὰ θροῦμε κανένα ἡμερο. Νὰ μὴν... ταινάη, ἀδερφέ μου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καὶ ἡ συντρόφισσά του, βρίσκουν τὴ σκέψι του σωστή! Πρέπει νὰ φύγουν προτοῦ τοὺς ἀνακαλύψῃ ἡ Ἀστυνομία. Ἄρα, ὅχι μὲ ἀεροπλάνο θὰ δεχόντουσαν νὰ δραπετεύσουν, μὰ καὶ μὲ τὰ πόδια τοὺς ἀκόμα, ἂν δὲν ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν θάλασσες καὶ ὠκεανούς!

Ὁ Ποκοπικό φωνάζει ἓνα ταξί :

— Σωφὲρ εἰς' ἐλευθέρους;

— Ναί.

— Μπαῖθο, Κί' ἐγὼ τὸ εἶδο! Ἡ παντρεῖα εἶναι σκληρά, ἀδερφέ μου! Ἡ Χουχοῦ μ' ἔχει φάει, μὰ δὲν τ' ἀποφασίζω...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι μπαίνουν γρήγορα στὸ αὐτοκίνητο. Καὶ σὲ λίγο φθάνουν σ' ἓνα μεγάλο ἰδιωτικὸ ἀεροδρόμιο...

Τὸ ἀεροπλάνο ποὺ εἶναι ἐτοιμὸ νὰ πετάξῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, δὲν ἔχει παρὰ δυὸ μονάχα θέσεις κενές.

— Σεῖς εἰσθε τρεῖς, τοὺς λέει ὁ ὑπάλληλος.

— Δὲν πειράζει, ἀδερφέ μου, τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό. Ἐγὼ θὰ καβαλλήσω στά... καπούλια!

Ὁ ὑπάλληλος ζυγίζει ἀμέσως τὸν μικροσκοπικὸ νᾶνο. Καὶ λέει στὸν Γκαοῦρ:

— Εἶναι μόνον δέκα κιλά.. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τὸν κρατήσετε στὰ χέρια σας. Δὲν ὑπολογίζεται γιὰ ἄνθρωπος.

Ὁ Ποκοπικό γίνετ' ἔξω φρενῶν:

— Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ ! τοῦ φωνάει. Τοῦ λόγου μου, ἑρπιδιά, τυγχάνω ἄντρακλας δυσθεόρατος!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Γκαοῦρ ἔχει πληρώσει τὰ δυὸ εἰσιτήρια. Τὸν ἀρπάζει στὰ χέρια του. Καὶ μαζί μὲ τὴν Ταταμπού, ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα. Μπαίνουν στὸ ἀεροπλάνο!

Δυὸ θέσεις, πίσω-πίσω, οἱ τελευταῖες, εἶναι ἄδειες.

Ἡ Ταταμπού κάθεται στὴ μιά. Ὁ Ποκοπικό προφθαίνει

— Έσὺ θὰ κάτσης στὰ...
γόνάτά μου! λέει στὸν Γκα-
οὐρ.

Ὁ γίγαντας τὸν σηκώνει
καὶ κάθεται αὐτὸς στὴ θέσι.
Ὁ νῆανς σκαρφαλώνει ἀμέ-
σως καὶ θρονιάζεται στὸ σθέρ-
κο του.

— Καλύτερα ἐδῶ! μουρμου-
ρίζει. Προτιμῶ... γαλαρία!

Οἱ μηχανές τοῦ ἀεροσκά-
φους μπαίνουν σὲ κίνησι. Οἱ
ἐλικες ἀρχίζουν νὰ μουγγρί-
ζουν. Νὰ οὐρλιάζουν!

Τὸ ἀτσαλένιο μεγαθήριο

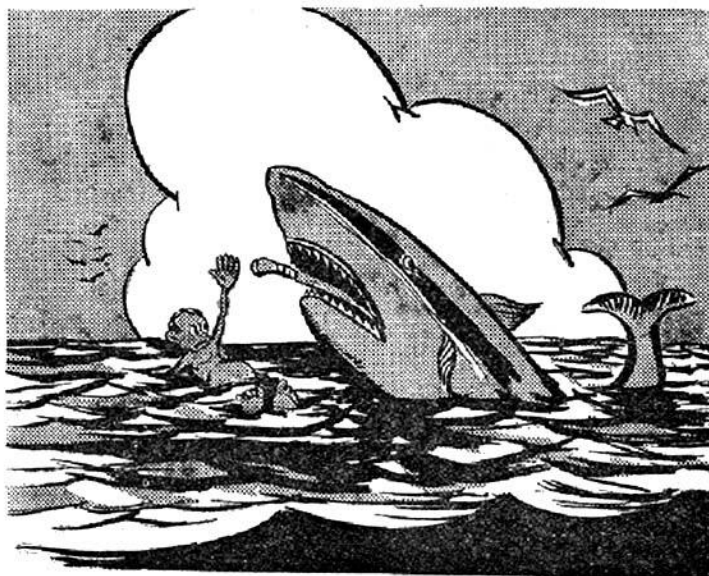
τραντάζεται τώρα... Ξεκινάει.
Σέρνεται, γιὰ λίγο, στὴ γῆ...

Τέλος, ἀπογειώνεται. Καὶ
παίρνει δρόμο πρὸς τὰ σύν-
νεφα!...

Ὁ Ποκοπικό κρατιέται γε-
ρὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ Γκα-
οὐρ. Σὲ κάθε τράνταγμα τοῦ
ἀεροπλάνου, ξεφωνίζει τρομα-
γμένος :

— Κλάψε με Μάννα, κλάψε
με!... "Αν πέσουμε κάτω, κά-
ηκα: Θὰ στραβώσῃ ἡ... χα-
τζάρα μου!

Τὸ ἀεροσκάφος θρίσκεται
τώρα πέντε χιλιάδες μέτρα

Ψύχραιμος ὁ Ποκοπικό χώνει τὴ σκευριασμένη χατζάρα
του στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ σκυλόψχρου Ἡ λαμπρὴ βρί-
σκει στὴν καρδιά του. .

ψηλά! Πολύ πιό πάνω από τὰ σύννεφα!...

Ὁ νᾶνος κυττάζει μὲ φρίκη καὶ δέος ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καὶ μουρμουρίζει ἀποφασιστικά :

— "Ε, λοιπόν, τέλειωσε : "Αν κάνουμε πῶς πέφτουμε ἀπὸ τόσο ψηλά, δὲν θ' ἀποφασίσω νά... ξαναμπῶ ποτές σὲ ἀεροπλάνο!

Καὶ νά:

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀεροσκάφος βρίσκει κενὸ ἀέρα. Καὶ πέφτει ἀπότομα κάμποσὰ μέτρα...

Ὁ Ποκοπικό νοιώθει νὰ πιάνεται ἡ ἀναπνοή του. Φωνάζει στὸν πιλότο:

— "Ε, κύριε Ἀεροπλανᾶ ! Κάνε στάσι νὰ κατέλθω!

Οἱ ἐπιβάτες ξεκαρδίζονται στὰ γέλια. Διασκεδάζουν πολὺ μὲ τὸν κωμικοτραγικὸ νᾶνο...

Τὸ ἀεροπλάνο διασχίζει μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα τὸν ἀτέλειωτον ὀρίζοντα τοῦ οὐρανοῦ. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ μακρινή Ἀφρικανικὴ ἡπειρο!...

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ!

Περνᾶνε ἔτσι, ἀρκετές ὥρες...

Τὸ τεράστιο «Ἀτσαλένιο Πουλὶ» πλησιάζει τώρα νὰ φθάσῃ στὸν οὐρανὸ τῆς Εὐρώπης...

Ὅμως ὁ καιρὸς ἐδῶ ἔχει τὰ κακὰ του χάλια: Μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν τὸν ὀρίζοντα. Κι' ὅσο προχωροῦν, τόσο ἡ κατάστασι χειροτε-

ρεύει...

Ὡσπου σὲ λίγο βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη περιοχὴ ποὺ ἔχει ξεσπάσει τρομακτικὴ θύελλα! Βροχή, ἀέρας, κεραυνοί!...

Τὸ μεγαθῆριο τ' οὐρανοῦ, ταλαντεύεται! Τραντάζεται! Καὶ πετάει σὰν μεθυσμένο!

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του. Νὰ γκρεμοτσακιστῇ στὸ φοβερὸ θάραθρο! Νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια!

Οἱ τρομοκρατημένοι ἐπιβάτες στέκουν ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους μὲ γουρλωμένα μάτια. Κρατᾶνε καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμα!

Ὁ Ποκοπικό ξαναφωνάζει, πιὸ δυνατὰ τώρα, στὸν πιλότο :

— Ἀμαξάαα!... Πρόσεχε στὶς λακκούβες! Πολὺ «κατοσὰ» μᾶς παγαίνεις, ἀδερφέ μου!

Ἀμέσως, σκύβοντας ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, ρωτᾷ τὴν Ταταμπού :

— Τί λές, κυρὰ Λουκούμω: Νὰ τὸν κανονίσω;

— Τὸν πιλότο;

— Ναί, θρ' ἀδερφέ!

— Σοῦκανε τίποτα;

— Ὁχι...

— Τότε;

— Τῶχω μανία νὰ σφάξω ἀνθρωπο στὸν... ἀέρα! Δὲν μοῦχει ξανατύχει!

Ὅμως ὁ ἄμοιρος νᾶνος δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του...

Ξαφνικά, τὰ πράγματα σοβαρεύουν! Ἡ κατάστασι γίνεταί τραγικὴ!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἑλικες τοῦ ἀεροσκάφους παθαίνουν θλάση. Παύουν νὰ περιστρέφονται.

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ λυσασσμένος ἀέρας σπάζει καὶ τὸ πηδάλιο!...

Τὸ ἀεροπλάνο μένει τῶρα ἀκυβέρνητο. "Ἐχει πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὸν οὐρανόν!...

"Ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει!

"Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται. Καὶ χοροπηδῶντας πάνω στὸ σθέρκο τοῦ Γκαούρ ξεφωνίζει :

— "Ἀμάν, σωθήκαμε! "Ἐτσι ποὺ τραβάμε, σὲ λίγες ὥρες θὰ θρискόμαστε στὸ Θεό!... Θέλεις πιδό... σίγουρο μέρος! "Ὅσο γιὰ τοῦ λόγου μου: θὰ πάρω καὶ ἄφεισι ἀμαρτιῶν γιὰ τὰ... σφαζίματα! Νὰ ξαλαφρώσῃ κι' ἡ ψυχάρα μου!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ μεγάφωνο, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ πιλότου:

— Προσοχή, προσοχή!.. Τὸ ἀεροσκάφος κινδυνεύει. "Επιβάτες καὶ προσωπικὸ νὰ φορέσουν τ' ἀλεξιπτώτα... "Ὅλοι ἔτοιμοι γιὰ νὰ πηδήσουν στὸ κενόν!..

"Ἀμέσως, δυὸ χαριτωμένες κοπέλλες μὲ στολὴ, ἀνοίγουν μιὰ μικρὴ πορτοῦλα. Εἶναι ἡ ἀποθήκη ποὺ θρискονται τ' ἀλεξιπτώτα. "Ἀρχίζουν, ἕνα-ἕνα, νὰ τὰ θγάζουν...

"Ὁ νᾶνος τὶς κυττάζει ἐξεταστικά.

— Νοστιμούλες εἶναι! μур-μουρίζει. Παγαίνω νὰ τὶς βοηθήσω!

Ταυτόχρονα, πηδάει σβέλ-

τος ἀπὸ τὸ σθέρκο τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Τρέχει κοντά τους. Καὶ ὑποκλίνεται ἱπποτικά :

— Μὲ τὸν μπαρδόν, κορίτσια; Γνωρίζετε μὲ ποιὸν ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῆτε; "Ὁχι, θέβαια. Τότε δώστε θάσι στὰ λεγόμενα.

Καὶ αὐτοσυνιστίζεται μὲ στόμφο:

— Ποκοπικός ὁ φοβερός καὶ τρομερός! Κυνηγὸς ἀγρίων κονικλαράδων! Γόης φιδιῶν καὶ Κοριτσιῶν! Προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων! Διπλωματοῦχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν καὶ "Αντρακλας δυσθεόρατος, "μοθόρος κι' ἀνοιχτόκαρδος! "Ὀλέ!

Οἱ Κοπέλλες μὲ τὴ στολὴ κάνουνε τὴ δουλειά τους. Οὔτε τὸν προσέχουν, οὔτε κἄν τὸν ἀκούνε!

"Ὁ Ποκοπικό παρεξηγίεται. Τὶς ρωτᾷ μὲ θυμὸ καί... ποιητικά :

"Γιατίς δὲν μὲ προσέχετε καὶ μὲ . . . περιφρονίσετε ;
"Ἐγὼ μιλάω, δηλαδή,
γιὰ Γάϊδαρος . . . φερνίζεσαι;

Μιά ἀπ' αὐτές, ποὺ τὸν βλέπει τυχαῖα, τοῦ φωνάζει αὐστηρά:

— "Εσὺ τί κάθεσαι; Τί μᾶς κυττάζεις; Μοίραζε τ' ἀλεξιπτώτα στοὺς ἐπιβάτες!

"Ὁ νᾶνος εἶναι πρόθυμος :

— "Ὅ,τι θέλουν τὰ Κορίτσια!

Κι' ἀρχίζει νὰ δίνει στὸν κάθε ἐπιβάτη ἀπὸ ἕνα ἀλεξιπτωτο, μурμουρίζοντας :

— "Αειντέ καί... ζωὴ στὰ

κατοικομούλαρά σας!

Καί προσθέτει σά νά θέλῃ
νά τοὺς δώσῃ κουράγιο:

— “Οποῖος ἀπὸ σᾶς φτάσῃ
ζωντανὸς κάτω, νά μοῦ τελε-
γραφήσῃ. Γιά νά τοῦ φτειάξω
τά... κόλυθα!

Μιά ἀφάνταστα ὁμορφὴ καὶ
χαριτωμένη ξανθεῖά κοπέλλα,
καθὼς παίρνει τὸ ἀλεξιπτω-
τὸς, τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη:

— Κι’ ἂν, ὅταν πέσω στὸ κε-
νὸ, τύχῃ νὰ μὴν ἀνοίξῃ, τί θά
κάνω, παιδί μου;

“Ο Ποκοπικό τὴν καθηγουχά-
ζει :

— Μὴ φοβοῦ, μαμζέλ! “Αν
δὲν ἀνοίξῃ, νά γυρίσετε πίσω
νά πάρετε... ἄλλο! Θά σᾶς
τὸ ἀλλάξουμε εὐχαρίστως!

Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ ἐπιβάτες—
κίτρινοι σὰν τὸ κερί — ἔχουν
φορέσει τ’ ἀλεξιπτωτά τους.

Καὶ νά:

“Ἡ ταραγμένη φωνὴ τοῦ πι-
λότου ξανακούγεται ἀπὸ τὸ
μεγάφωνο :

— Προσοχή, προσοχή!... Οἱ
ἐπιβάτες νά ἐγκαταλείψουν τὸ
ταχύτερον τὸ ἀεροσκάφος!...
“Εντὸς τριῶν λεπτῶν ὅπαντες
πρέπει νά ἔχουν πηδήσει εἰς τὸ
κενόν. Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νά
παραμείνῃ...

Οἱ δύο κοπέλλες μὲ τὴ στο-
λὴ ἀνοίγουν τώρα τὴν ἔξοδο
κινδύνου:

— “Εξω! φωνάζουν. “Ολοι,
γρήγορα ἐξω!

Οἱ ἐπιβάτες στέκουν ἀναπο-
φάσιστοι. Κανένας δὲν τολ-
μάει νά κἀνῃ τὴν ἀρχή...

“Ο νᾶνος ποὺ βλέπει πῶς
χασομερᾶνε, τραβάει ἀγριεμέ-
νος τὴ χατζάρα του:

— “Επὶ τέλους! φωνάζει. Τί
θὰ γίνῃ μ’ ἐσᾶς; Πρέπει νά
σᾶς σφάξω, δηλαδῆς, γιὰ νά
πηδήξετε;

“Ο Γκαοῦρ καὶ ἡ Τατα-
μποῦ ρίχνονται πρῶτοι καὶ μὲ
θάρρος στὸ κενό. Τ’ ἀλεξιπτω-
τά τους ἀνοίγουν σὲ λίγο διά-
πλατα!...

Καθὼς πέφτουν ἀργὰ τώ-
ρα, κυττάζουν μὲ φρίκη πρὸς
τὰ κάτω. Δὲν βλέπουν καθό-
λου γῆ. “Αντικρῶνουν μονάχα
μαῦρα καὶ πυκνά σύννεφα!...

“Ενας-ένας τοὺς ἀκολου-
θοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες.
Τέλος, πηδᾶνε καὶ οἱ δύο κο-
πέλλες. Πηδᾷ ἀκόμα καὶ ὁ
πιλότος.

“Ακυθέρνητο τὸ ἀεροπλάνο
ἐξακολουθεῖ νά τραβάῃ τὸν
ἀνήφορο. Κατὰ τὸν οὐρανὸ!...

Μέσα στὸ σκάφος τοῦ δὲν
θρίσκειται τώρα παρὰ μονάχα
ὁ Ποκοπικό!

Φοβάται ὁ ἄμειρος νά πη-
δήσῃ ἐξω... Τρέμει νά ριχτῇ
στὸ κενό!

“Ετσι, σκύβοντας ἀπὸ τὴν
ἀνοικτὴ ἔξοδο κινδύνου, πα-
ρακολουθεῖ μὲ ζήλεια τοὺς ἐ-
πιβάτες. Τοὺς βλέπει νά κατε-
βαίνουν ἀργὰ καὶ σίγουρα μὲ
τ’ ἀνοιγμένα ἀλεξιπτωτά τους.

— Οὐ, νά μοῦ χαθῆτε, πα-
ληφοβιταιάρηδες! τοὺς φωνά-
ζει. «Νά» σᾶς πῆγε!... Μόλις
εἶδατε τὰ σκοῦρα ἀμολήσατε
μελάνι!... “Εγὼ ὅμως, ἀκλό-
νητος! Τραβάω γιὰ τὸ Θεό!
“Αμέεεε;!

Καὶ νά :

Ξαφνικά κι’ ἓνας ἄλλος ἑ-
λικας παθαίνει τώρα θάλαθῃ.
Σταματᾷ κι’ αὐτός!

Η πανέμορφη ξανθεία κοπέλλα ρωτάει μ' ενδιαφέρον τὸν Ποκοπίκο νὰ μάθῃ γιὰ τὴν χαμένη στὴ θάλασσα Ταταμπού

Τὸ ἀεροπλάνο χάνει πιά τὴν ἰσορροπία του. Καὶ γέρνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται στὸ κενό!

Ὁ Ποκοπίκο, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς, θρίσκει ἔξω. Πέφτει στὸ θάναθρο!...

Ὅμως μεγάλη συμφορά : Τὸ ἀλεξιπτωτό του δὲν ἀνοίγει!...

Μὲ δέος κυττάζει τώρα κι' αὐτὸς πρὸς τὰ κάτω: Ἀντικρῶζει τὰ πυκνὰ σύννεφα πού μοιάζουν μὲ τεράστιες μπάλλες ἀπὸ μαῦρο μπαμπάκι ! Καὶ παρηγοριέται:

— Εὐτυχῶς! Θὰ πέσω στὰ μαλακά! μουρμουρίζει.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάτι θυμάται. Καὶ τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται:

Τὸ ἀλεξιπτωτό του δὲν ἀνοίξε, γιατί δὲν εἶχε τραβήξει ἀκόμα τὸ κορδονάκι πού ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ!

Φυσικά, τὸ τραβάει ἀμέσως... Καὶ ἡ μεγάλη κάτασπρη μεταξωτὴ ὀμπρέλλα ἀνοίγει τώρα διάπλατα.

Ἡ φόρα τῆς πτώσεώς του κόβεται. Καὶ ὁ νῶνος ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἀργὰ πιά, καὶ μαλακά-μαλακά!

Ἔτσι, οἴγουρος τώρα καὶ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του,

ἀρχίζει νά τραγουδάη δυνατά
καί φάλτσα :

**«Έ, ρέ Χοχού και νάσυνα
νάπον κοντά, ίδω πέρα,
νά όης τόν ναπακήρη σου
πώς πλέει στον ... άγέρα!»**

Όμως ό λυσσασμένος βο-
ριάς πού φυσάει, παρασέρνει
τ' άλεξιπτώτα τό ένα μακρυά
άπό τ' άλλο...

Κι' όταν οί ναυαγοί τού ά-
έρα ξεπερνάνε τό φράγμα ά-
πό τά σύννεφα, αντικρύζουν
μέ δέος κάτω ένα άπέραντο
φουρτουνιασμένο πέλαγος!

Ευτυχώς πού είναι στρωμέ-
νο άπό άμέτρητα μικρά ξερο-
νησάκια!... "Ίσως πάνω σ' αυ-
τά νά μπορέσουν μερικοί άπ'
αυτούς νά θρούνε καταφύγιο.
Νά σωθούν!...

Τό άλεξιπτώτο τού Ποκο-
πίκο — όπως είδαμε— άργησε
ν' άνοίξη. "Ετσι, στο διάστη-
μα πού ό νάνος έπεφτε μέ τα-
χύτητα, κέρδισε άπόστασι.
Και κατάφερε νά φθάση τούς
άλλους επιβάτες. Αυτούς πού
είχαν θουτήξει στο κενό, πο-
λύ πιό μπροστά άπ' αυτόν...

Και νά: "Η καλή τύχη και ό
... άέρας, τόν έφεραν κοντά
στην Ταταμπού. Τόσο κοντά,
πού καταφέρνει νά πιαστή ά-
πό τά πόδια της. Και νά πέ-
φτουν, μαζί κι' οί δυο τώρα,
στην άγρια φουρτουνιασμένη
θάλασσα!...

"Ετσι, φθάνουν κάποτε στην
άφρισμένη επιφάνειά της. Και
κολυμπώντας, στερηώνουν σ'
ένα, τó πιό κοντινό, άπό τά
πολλά ξερονήσια πού βρίσκον-
ται γύρω τους...

Στό μικρό αυτό νησάκι θρί-
σκουν κι' άλλον ένα ναυαγό.
"Από τούς επιβάτες, φυσικά,
τού άεροπλάνου.

— Γεια χαρά, ντάν, άδερ-
φέ μου! τού κάνει ό Ποκο-
πίκο.

Και τόν ρωτάει άμέσως μ'
ένδιαφέρον :

— Μπας κι' έχεις πάνω σου
τίποτις φαγώσιμο; Για θά φα-
γωθούμε..., συναμετάξυ μας;

Ο ΚΛΕΨΑΣ ΤΟΥ ΚΛΕΨΑΝΤΟΣ!

Ο άνθρωπος αυτός λέγεται
Γκαράν. Ήταν γκάνγκστερ.
Και είχε φύγει άπό την Άμε-
ρική, γιατί κατάφερε νά κλέ-
ψη ολόκληρο τó θησαυρό της
συμμορίας πού ήταν μέλος:
Μιά ολόκληρη θαλίτσα γεμά-
τη άπό πολύτιμα πετράδια!

Και τή θαλίτσα αυτή την
κουβαλάει πάντα μαζί του.
Ποτέ δέν την άποχωρίζεται.
Μ' αυτήν έπεσε άπό τ' άερο-
πλάνο. Κι' όπου νά πάη, τή
σέρνει κοντά...

Ο Γκαράν άπό την πρώτη
στιγμή δείχνει ένα παράξενο
και ύποπτο ένδιαφέρον γιά την
πανώρια μελαψή Έλληνίδα.

Θέλει νά την κατακτήση!
Και πολλές φορές κάνει από-
πειρες νά της έξομολογηθί τά
αισθήματά του. Με τή θαλίτσα
πάντοτε στο χέρι...

Όμως δέν τά καταφέρνει.
Γιατί ό «ένοχλητικός» νάνος
βρίσκεται πάντα κολλημένος
σάν στρείδι στην Ταταμπού!
Στέκεται πάντοτε έμπόδιο
στο θρωμερά σχέδιό του.

"Εξω φρενών ό γκάνγκστερ

αποφασίζει νά τόν βγάλῃ ἀπὸ τῆ μέση. Μὰ πρὶν τὸν «ξεμπερδέψῃ», δοκιμάζει, γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα μὲ τὸ καλό:

Δίνει στὸν Ποκοπικό ἕνα χοντρὸ μάτσο χαρτονομίσματα. Καὶ τὸν συμβουλεύει σιγά :

— Δὲν πᾶς καμμιὰ βολτί-
τσα νά... ξεμουδιάσῃς!

Ὁ νᾶνος ἀρπάζει τὰ δολ-
λάρια καὶ τὰ καταχωνιάζει
μέσα στὸ τομαρένιο παντελο-
νάκι του. Ὑστερα κοντοζυγώ-
νει τὴν Ταταμπού καὶ ξαπλώ-
νει πλάι τῆς. Ταυτόχρονα ἀπο-
κρίνεται καὶ στὸν Γκαράν :

— Εὐχαριστῶ!... Ἀλλὰ δὲν
εἶμαι... μουδιασμένος!

Ὁ γκάνγκστερ τρίζει μὲ ἄ-
γρια λύσσα τὰ δόντια του.
Καὶ ἀπομακρύνεται, κρα-
τῶντας, σφικτὰ πάντα, τὸ χε-
ρούλι τῆς πολυτίμης βαλί-
τσας του.

...
Ὅμως, ἀργὰ τὰ μεσάνυκτα
θάζει σ' ἐνέργεια τὸ ἐγκλημα-
τικό σχέδιό του :

Καὶ νά: Προχωρεῖ, φροντί-
ζοντας νά μὴν κάνῃ θόρυβο...
Φθάνει στὸ μέρος ποὺ κοιμά-
ται ἡ Ταταμπού. Καὶ πλάι τῆς
ὁ ἀχώριστος... σωματοφύλα-
κός τῆς: ὁ Ποκοπικός! Πού
ροχαλίζει σὰν συναχωμένος
Δράκος!...

Ὁ Γκαράν, μὲ τὸ ἀριστερὸ
χέρι του κρατάει τὴ βαλίτσα.
Μὲ τὸ δεξιό, σκύβοντας, ἀρπά-
ζει τὸ νᾶνο ἀπὸ τὸ λαιμό. Κά-
νει νά τὸν σφίξῃ γιὰ νά τὸν
πνίξῃ!

Ὁ «Κυνηγὸς ἀγρίων κονι-
κλῶν» ξυπνάει σχεδὸν ἀμέ-

σως... Τινάζεται γιὰ λίγο, δυ-
νατὰ κι' ἀπότομα. Καταφέρ-
νει νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ θανατε-
ρὴ λαθὴ του. Καὶ τὸ θάζει
στὰ πόδια, τρέχοντας πρὸς τὴ
θάλασσα, γιὰ νά σωθῇ...

Ὁ γκάνγκστερ τὸν κυνη-
γáει μὲ λυσσασμένο μῖσος !
Ἄν καταφέρῃ νά τὸν φθάσῃ,
θά τὸν κάνῃ χίλια κομμάτια!

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικός φθάνει
γρήγορα στ' ἀπόκρημνα βρά-
χια τῆς παραλίας. Στὴν ἀπό-
γνωσι ποὺ βρίσκεται, δὲν ξέ-
ρει τί νά κάνῃ!

Ἔτσι, καὶ νοιώθοντας τὸ θά-
νατο ποὺ τὸν περιμένει ἂν πέ-
σῃ στὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμέ-
νου γκάνγκστερ, θοῦτάει σὰν
τρελλός, στὰ νερά! Κολυ-
μπῶντας ἀμέσως, ξεμακραί-
νει. Χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς ἀ-
φρισμένες κορφές τῶν κυμά-
των! Καὶ στὸ σκοτάδι τῆς ἄ-
γριας νύκτας!

Σίγουρος τώρα ἀπὸ κεῖ,
φωνάζει στὸ διώκτη του:

— Ἔ, μπαρμπα-Βαλίτσαα!
Δὲν πιστεύω νά μὲ παρεξηγή-
σῃς... Μὲ τὴ φασαρία, μοῦ διέ-
φυγε ἐντελῶς νά σέ... σφάξω!

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

Τί τραγικὴ νύκτα!...

Μέχρι τὰ ξημερώματα ὁ δυ-
στυχισμένος νᾶνος χαρσαλεύ-
ει στὰ μανιασμένα κύματα
τῆς θάλασσας! Κολυμπάει
καὶ μὲ τή... γλῶσσα του ἀκό-
μα γιὰ νά μπορέσῃ νά σωθῇ!

Δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς κατα-
φέρνει νά γλυτώσῃ ἀπὸ πει-
νασμένα σκυλόψαρα. Παρου-
σιάζονται ἑαφνικά μπροστά
του. Ἀνοίγουν τὰ στόματά

τους. Κάνουν νά τόν καταθρο-
χίσουν...

“Ομως ὁ Ποκοπικό, πάνω
στόν κίνδυνο, δείχνεται πάντα
ἐξυπνος, πονηρός καί προπαν-
τός σβέλτος!

Μόλις τὸ πεινασμένο σκυ-
λόψαρο ἀνοίξῃ τὸ στόμα του,
καρφώνει μὲ θιάσι καὶ δύναμι
τῇ θρυλικῇ χατζάρα του μέσα
σ’ αὐτό. Καί ἡ σκουριασμένη
λάμα της, φθάνοντας θαθεῖα
στὰ σπλάχνα του καί στὴν
καρδιά του, τὸ ἀφήνει νεκρό!

“Ο νᾶνος τραβάει καί ξανα-
βγάζει τὴ χατζάρα. “Υστερα,
συνεχίζει, κολυμπώντας, τὴν
πορεία του στοῦ “Ἀγνωστο.
Μουρμουρίζοντας κάθε φορά:

— Πάει κι’ αὐτό! Θεὸς
σχωρέσ’ το καί... φτού μου,
νά μὴν ἀθασκαθῶ! Εἶμαι γεν-
νημένος γιὰ ν’ ἀναπαύω ψυ-
χοῦλες!

“Ὡσπου τέλος — καί κατὰ
τὰ ἡμερώματα — ἀντικρύζει
μπροστά του τὰ θράχια ἐνὸς
ἄλλου ξερονησιοῦ.

“Ο Ποκοπικό, μὲ ἀτέλειωτες
καὶ ὑπεράνθρωπες προσπά-
θειες, καταφέρνει νά φθάσῃ ὡς
αὐτά. Μὰ ὁ ἄμοιρος εἶναι πιά
ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Βρί-
σκεται σὲ κακὰ χάλια!

“Ετσι, σωριάζεται, ψόφιος
στὴν κούρσι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ
θραχάκια. Καί γρήγορα θυ-
θίζεται σ’ ἓναν ὕπνο βαρὺ σὰ
θάνατο!

“Ὅταν κάποτε ξυπνάει κι’ ἀ-
νοίγει τὰ κωμικά γουρλωμένα
μάτια του, εἶναι σοῦρουπο
πιά. Κοντεύει νά ξαναπυκνώ-
σῃ!

Καί νά: Αὐτὴ τῇ φορὰ δὲν
βρίσκεται μονάχος στὰ θρά-
χια: Δεξιὰ του παραστέκει
γονατισμένος κι’ ἀνήσυχος ὁ
Γκαοῦρ. Καί ἀριστερά του μιὰ
πανέμορφη ξανθεῖα κοπέλλα.
Τὴ λένε Μάρς. Εἶναι ἐκεῖνη
ποῦ τὸν εἶχε ρωτήσει τί νὰ
κάνῃ ἂν δὲν... ἀνοίξῃ τὸ ἄλε-
ξίπτωτο ποῦ τῆς ἔδωσε...

“Ἡ καλὴ τύχῃ εἶχε ρίξει τὸ
νᾶνο στοῦ ἴδιο ξερονησιοῦ ποῦ εἶ-
χαν πᾶσει: ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας μὲ τὴν πανέμορφη αὐτὴ
κοπέλλα.

“Ο Ποκοπικό ἀνασηκώνεται
καί ρίχνει στοῦ Γκαοῦρ μιὰ πο-
νηρὴ ματιά :

— “Λεῖντε πάλι Μαντράχα-
λε!... Μπαλῶθηκες σὰ νὰ λέ-
με! Πολὺ φῖνα εἶναι ἡ λεγά-
μενη!...

Γυρίζοντας ἀμέσως στὴ νέα,
συνεχίζει :

— Τὸ νοῦ σας μονάχα, Μαμ-
ζέλ, νὰ μὴ σᾶς μυριστῇ ἡ κυ-
ρά-Λουκούμω. Κάηκες, ἄδε-
φούλα μου!

“Ἡ ξανθεῖα Μάρς — ποῦ φαί-
νεται πὼς ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ
γιὰ τὸν μελαψὸ γίγαντα —
ζητάει νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος
τῆς τὸ νᾶνο. Καί σὲ μιὰ στι-
γμὴ ποῦ ἐκεῖνος ἀπομακρύνε-
ται, τοῦ λέει σὰ νὰ παραπο-
νιέται :

— “Ο Γκαοῦρ θέλει, λέει, νὰ
φύγῃ ἀπ’ ἐδῶ κολυμπώντας.
Γιὰ νὰ ψάξῃ ἓνα-ἓνα δλα τὰ
ξερονήσια τοῦ πελάγους. Θέ-
λει νὰ θρῇ ἐκεῖνη τὴν ἀσχημ
μισοαραπῖνα ποῦ ταξίδευε μα-
ζί του στοῦ ἀεροπλάνο! “Ὁμως
ἐγὼ δὲν τὸν ἀφήνω νὰ φύγῃ.
Τὸν ἀγαπῶ καὶ φοβάμαι γιὰ

τῇ ζωῇ του!... "Υστερα, ἐγὼ εἶμαι ὁμορφῇ! Μορφωμένη!... Πλούσια! "Αν μὲ παντρευτῇ, θά τὸν κάνω εὐτυχισμένο!

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερά:

— "Εμεῖς, Μαμζέλ, οἱ Ζουγκλιανοί, τῆς λέει, τυγχάνομεν ὀλίγον μίζεροι εἰς τὰς γυνάς. Μὲ ἀντιλήπτεσθε;

— Δηλαδή;

— Τουτέστιν καὶ ὁμορφες σὰν καὶ λόγου σου, τίς πετᾷ με στ' ἀγριογούρουνα!... "Αμέεε;! Ξέρεις, κυρά μου τί ἐστὶ Ταταμπούκα, πού τόλμησε νὰ τὴν πιάσῃ στο στομα-

τάκι σου;

— Τί; Εἶναι ὁμορφῇ;

— Δὲν ξέρω!

— Εἶναι χαριτωμένη;

— Δὲν ξέρω!...

— Πλούσια;

— Δὲν ξέρω!...

— Μορφωμένη;

— Δὲν ξέρω!...

— Ἀριστοκράτισσα;

— Δὲν ξέρω!...

"Η Μάρς ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν.

— Τότε τί εἶναι, ἐπὶ τέλους; τὸν ρωτάει.

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται περήφανα:

Καὶ ἡ κακιά μὲ πανέμορφῃ ξανθειᾷ Κοπέλλα, γκεμετοσὰ κίζει τὸν Ποκοπίκο κάτω πρὸς τὸ θανατερὸ βάρκαρο τῆς ἀκτῆς...

— Είναι 'Ελληνίδα, μωρή! Αυτό σου λέω μονάχα και φτάνει!

‘Η πανέμορφη λευκή κοπέλλα χαμηλώνει τὸ ξανθὸ κεφάλαι της. ‘Ενῶ τὰ μεγάλα της γαλάζια μάτια θουρκώνουν!

‘Ο καλόκαρδος νάνος ἀρχίζει νὰ τὴ λυπάται. Καὶ γυρίζει τὰ λόγια του:

— Κ’ ἐσύ, βέβαια, καλοῦται κὶ τυγχάνεις! Δὲν μπορῶ νὰ πῶ!... «Μπουκιά καὶ συχώριο» πὺ λένε κι’ οἱ θεοσεβούμενοι τῆς Ζούγκλας! “Αν, τὸ λοιπὸν, φοβᾶσαι μὴ μείνης σὸ ράφι, τοῦ λόγου μου εἶμ’ ἐδῶ! “Αντρακλας ἐκ γενετῆς, ἀδερφοῦλα μου!... Νὰ τρῶ ἡ Μάννα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνη!

‘Η Μάρς ξεσπάει σὲ ἀκράτητους λυγμούς.

— “Α, νὰ χαθῆς θλάκα!... τοῦ κάνει.

‘Ο Ποκοπικό θυμώνει καὶ τὴν παρατάει. Τρέχει κοντὰ στὸν Γκαοῦρ. Τὸν βρίσκει στὰ πέρα βράχια νὰ μαζεῦη πεταλίδες.

— Πάμε, Μαντράχαλε! τοῦ λέει. ‘Η Ταταμπούκκα βρίσκειται σ’ ἕνα ἄλλο ξερονῆσι. “Αν δὲν πρυλάθης, θὰ στῇ φάη ὁ μπάρμπα-Βαλίτσας!... Μεγάλος Κακούργαρος!

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ «ΡΑΝΤΕΒΟΥ»!

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ νυκτῶνῃ...

‘Ο Γκαοῦρ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴν ξανθειὰ κοπέλλα.

— Αὔριο, πρωὶ-πρωτῇ, τῆς λέει, ἐγὼ καὶ ὁ Ποκοπικό θὰ

ξεκινήσουμε κολυμπῶντας. Θὰ πᾶμε νὰ θροῦμε τὴ συντροφισά μου. ‘Ο νάνος ξέρει τὸ ξερονῆσι πὺ βρίσκεται!...

Καὶ προσθέτει :

— “Αν λοιπὸν δὲν θέλῃς νὰ μείνης μονάχη σου ἐδῶ, ἔλα μαζί μας!...

‘Η πανέμορφη Μάρς ἔχει κακιά ψυχὴ! Καὶ σατανικὸ μυαλό!...

“Ετσι, σὰν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου της μελαψοῦ γίγαντα, καταστρώνει γρήγορα ἕνα καταχθόνιο σχέδιο!

Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο, νὰ συγκρατήσῃ τὸν Γκαοῦρ. Νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ...

Μὰ τὸ ἐμπόδιο εἶναι πάλι ὁ Ποκοπικό!

Αὐτὸς μονάχα ξέρει τὸ ξερονῆσι πὺ βρίσκεται ἡ Ταταμπού... Χωρὶς αὐτὸν ὁ Γκαοῦρ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ... Δὲν θὰ ἤξερε πὺ νὰ πάῃ!...

“Ετσι θὰ μείνῃ κοντὰ της. Μέχρι πὺ, σιγά-σιγά, θὰ τὸν κἀνῃ — ὅπως φαντάζεται — νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι’ αὐτὸς!...

Σὲ λίγο — νύχτα πιά — ἡ Μάρς τραβάει παράμερα τὸ νᾶνο. Καὶ τοῦ λέει σιγά :

— “Αμα κοιμηθῇ ὁ Γκαοῦρ, ἔλα νὰ μὲ θρῆς... “Εχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό!...

— “Εν τάξει! μουρμουρίζει ἐκεῖνος. “Αμα εἶναι γιὰ «σοβαρό» ἔρχομαι. Καθότι τοῦ λόγου μου: ἀστεία δὲν σηκώνω!...

“Ετσι καὶ γίνεται. ‘Ο νάνος τρέχει καὶ τὴ βρίσκει στὸ μέρος πὺ τοῦ εἶπε πὺς πλαγιάζει τὶς νύκτες.

Ἡ πανέμορφη λευκή κοπέλλα, τὸν ὑποδέχεται χαμογελώντας γλυκά:

— Ξέρεις τί σκέφτηκα, χρυσό μου; τὸν ρωτάει.

— Τί;

— Νά: Σκέφτηκα πὼς ὁ Γκαούρ ἀγαπάει τὴν Ταταμπού του... Ἔτσι, Ποκοπικό μου;

— Ἔτσι καί... χειρότερα!

— Ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν δὲν ἔχω νὰ περιμένω τίποτα! Ἐνῶ ἐσύ, ἀγάπη μου, εἶσ' ἐλεύθερος. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Μάλιστα: Ἐλευθερώτο!

— Κι' ἔχω καταλάβει πὼς μ' ἀγαπᾷς κρυφά...

— Μάλιστα: Σὲ λατρεύω ἐνδομύχως!

— Ἀπεφάσισα, λοιπὸν, νὰ σὲ παντρευτῶ...

— Κάνε ὅπως σὲ φωτίσει ὁ Θεός!...

— Κι' ἂν θέλῃς τώρα, πᾶμε γιὰ τὸ πρῶτο μας ραντεβού πάνω σ' ἐκεῖνον τὸν πολὺ ψηλὸ θράχο;

— Πήγαμε!...

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὸ κωμικὸ ζευγαράκι φθάνει λαχανιασμένο στὴν κορφή ἑνὸς θεόρατου θράχου τῆς ἀκρογιαλίας.

Οἱ δύο... «ἐρωτευμένοι» κάθονται ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Γιὰ λίγο μένουν σιωπηλοὶ καὶ ἀναποφάσιστοι. Τέλος, ὁ Ποκοπικό ρωτάει δειλά:

— Μπορῶ νὰ σᾶς... ἀνασπασθῶ, Μαμζέλ;

Ἐκεῖνη χαμηλώνει τὰ μά-

τια της. Καὶ ψιθυρίζει:

— Ὅχι, ἀκόμα! Ντρέπομαι!...

Ὁ νᾶνος δὲν ἐπιμένει:

— Πολὺ καλὰ. Δὲν εἶναι καὶ θία! Θὰ περάσω ἀπὸ.... Δευτέρα!

Μὲ τὴ σειρά της τώρα ἡ ξανθεῖα Μάρς, τὸν ρωτάει:

— Ποκοπικό...

— Διατάξατε!

— Ἐχεις ἄλλη φορὰ ἀγαπήσει στὴ ζωὴ σου;

— Πολλάκις φοράκις!

— Ἐγὼ ὅμως θὰ εἶμαι ἡ τελευταία σου ἀγάπη. Ἔτσι;

Ὁ νᾶνος κάνει πὼς στρίβει ἀγέρωχα τὸ ἀνύπαρκτο μουστάκι του:

— Χμμ... Πολὺ ἀμφιβάλλω περὶ τούτου!

Ἡ ξανθεῖα κοπέλλα κάνει πὼς ζηλεύει.

— Ὅχι! τοῦ κάνει. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἡ τελευταία σου ἀγάπη. Κατάλαβες;

Ὁ Ποκοπικό εἶναι ἀνένδοτος.

— Ἀδύνατον! μουρμουρίζει. Τυγχάνω κάργα γλυκοαίματος! Πᾶσαι αἱ γυναὶ μουρλαίνονται διὰ τοῦ λόγου μου! Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς χαλάσω τὸ χατήρι!

Ἡ σατανικὴ λευκὴ θυμώνει.

— Θὰ εἶμαι ἡ τελευταία σου ἀγάπη! τοῦ λέει ἀποφασιστικά. Θέλεις νὰ στοὶ ἀποδείξω;

— Μάλιστα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μάρς τινάζει μὲ ὀρμὴ κατὰ πάνω του τὸ δεξί της πόδι!...

Ὁ ἄμμοιρος νᾶνος, πού δέ-

χεται κατάσθηθα τη φοβερή κλωτοιά, θγαίνει ένα τρομαγμένο ξεφωνητό. Καί γκρεμίζεται από την κορμή του θεόρατου θράχου!

‘Η «Κακούργα» σκύβει τώρα, χαμογελώντας Ικανοποιημένη, προς τα κάτω...

Τό θαθύ σκοτάδι της νυκτας την εμποδίζει να διακρίνη σέ τόσο βάθος... ‘Αφουγυράζεται για λίγο. Δεν ακούει τίποτα: ‘Απόλυτη ήσυχία επικρατεί, κάτω βαθειά, στα θράχια της θάλασσας.

— Θάγινε χίλια κομμάτια! μουρμουρίζει χαρούμενη. Τώρα ο πανώριος Γκαούρ θά μείνη για πάντα κοντά μου! Παντοτεινά δικός μου!...

Ο ΧΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ

“Όταν, κατά τα ξημερώματα, ο μελαψός γίγαντας ξυπνάει, παραξενεύεται: ο Ποκοπικό δεν βρίσκεται πλαγιασμένος κοντά του.

Πετιέται άμέσως όρθός. ‘Αρχίζει να φωνάζη και να ψάχνη έδω κι’ εκεί. Παντού...

‘Από τις φωνές του κάνει πώς ξυπνάει και ή Μάρς. Τρέχει κοντά του:

— Τί συμβαίνει; τον ρωτάει ανήσυχη τάχα.

— Χάθηκε ο Ποκοπικό! της αποκρίνεται τρελλός από την απόγνωση.

— Τί λές νάγινε;

— Δεν ξέρω!.. Μονάχα καμένα τεράστιο χταπόδι θά μπορούσε να θγῇ από τη θάλασσα και νά τον αρπάξη!... “Όμως γιατί δεν άγγιξε με τα

πλοκάμια του κι’ έμένα; Θά ξυπνούσα τότε και θά τ’όθλεπα!...

‘Η κακιά κοπέλλα κάνει τάχα πώς ψάχνει μαζί του μεγάλο ένδιαφέρον... “Όμως με τρόπο τον εμποδίζει να περάση κάτω από τó θεόρατο βράχο. ‘Εκεί πού σίγουρα θά βρίσκεται τó κομματιασμένο κορμί του άμοιρου νάνου...

“Ο Γκαούρ νοιώθει άφάνταστη στεναχώρια και θλίψη!... ‘Ο χαμός του Ποκοπικό του σπαράζει την ψυχή και την καρδιά. Τόν άγαπάει πιο πολύ κι’ από τον ίδιο του τον έαυτό!

“Όμως όσο κι’ άν συλλογιέται, τού είναι άδύνατο να έξηγήση την μυστηριώδη αυτή έξαφάνισι. ‘Από τó άθωο του μυαλό δεν περνάει καμιά ύποψία για τη λευκή κοπέλλα!

“Ετσι, παίρνει, τέλος, τη μεγάλη άπόφασι.

— Θά φύγω, Μάρς! της λέει. Θά φύγω άμέσως κολυμπώντας. Θά ψάξω όλα τα ξερονήσια τού πελάγους...

— Είσαι τρελλός Γκαούρ! τού κάνει εκείνη. Αυτό πού ζητάς είναι σωστή αυτοκτονία!...

“Ο μελαψός γίγαντας συνεχίζει σά να μη την άκουσε:

— Πρέπει να θρω την άγαπημένη μου συντρόφισσα! ‘Ο Ποκοπικό μου είπε πως κινδυνεύει στα χέρια κάποιου κακούργου!...

‘Η σατανική νέα γυναίκα πασχίζει και πάλι, με κάθε τρόπο, να τον εμποδίση. Νά

τόν κρατήση κοντά της.

“Όμως χαμένοι πάν’ οί κόποι της.

‘Ο Γκαούρ τή συμβουλεύει:

— ‘Εσύ, τὸ καλύτερο πού ἔχεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ μείνης ἐδῶ... Μόλις συναντήσω τὴν Ταταμπού, θά γυρίσουμε μαζί νὰ σέ πάρουμε...

Ἀμέσως, κάνοντας μιὰ ἀπότομη καὶ γρήγορη βουτιά, πέφτει στὴ θάλασσα. Καὶ ξεκινάει κολυμπώντας. “Ἐχει τὸ ὑπεράνθρωπο κουράγιο νὰ σωρῶση ἔτσι τὸ πέλαγος!...

Πιστεύει πὼς κάπου, σ’ ἐνα ἀπὸ τ’ ἀμέτρητα ξερονήσια, θά βρῇ τὴν πολυαγαπημένη του συντρόφισσα!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ «ΚΑΨΟΝΙΑ»!

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε ὁ Ποκοπίκο. “Όταν ἡ κακιὰ Μάρς, τὸν γκρεμοσάκισε, μὲ μιὰ κλωτσιὰ της, ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ θεόρατου θράχου.

“Ε, λοιπόν, ὁ νῆνος δὲν σκοτώθηκε!

Γιατί, ψύχραιμος καὶ σθέλτος καθὼς εἶναι, πρόφθασε ν’ ἀρπαχτῇ ἀπὸ κάποια προεξοχή τοῦ τεράστιου θράχου. Καὶ κατάφερε νὰ κολλήσῃ ἐκεῖ, σὰν στρεῖδι.

Ὅτε κουνιέται, οὔτε θγάζει τσιμουδιά ἀπὸ τὸ στόμα του. Σύλλογιέται μονάχα, τρίζοντας ἀπὸ θυμὸ, τὰ κατάσπρα δόντια του:

— Πρέπει νὰ νομίσῃ πὼς γκρεμίστηκε κάτω. Πὼς σκοτώθηκε!... Κι’ αὐριο, μὲ τὸ καλὸ, θά τῆς κάνω τὰ μεγά-

λα καψόνια!... Ὅτε ψύλλος στὸν κόρφο της δὲν θάθελα νάμουναι!

Τὸ πρωῒ— ἀπὸ τὴ σίγουρη θέσι πού βρίσκεται — ἀκούει τίς φωνές τοῦ Γκαούρ. “Υστερα τὸν βλέπει νὰ ψάχνῃ μαζὶ μὲ τὴν κακούργα λευκὴ πού θέλησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ. Καὶ τέλος, τὸν ἀντικρύζει νὰ φεύγῃ μονάχος κολυμπώντας.

“Ο Ποκοπίκο κατεβαίνει τώρα μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸ θράχο. Καί, ψάχνοντας στὸ ξερονήσι, βρίσκει τὴ Μάρς.

Ἀμέσως τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τὴν προειδοποιεῖ:

— Κράτα τὴν κεφάλᾳ σου ἀπὸ τ’ αὐτιά. Καθότι θά σοῦ πέσῃ κάτω καὶ θά... λερωθῇ!

Ἡ πανέμορφη σατανικὴ κοπέλλα γονατίζει τρομαγμένη μπροστά του. Καὶ μὲ θουρκωμένα τὰ γαλάζια μάτια της τὸν θερμοπαρακαλεῖ:

— “Ἐλεος, Ποκοπίκο! Λυπήσου με καὶ μὴ μὲ σφάζῃς! “Όποια χάρι μοῦ ζητήσης, θά σὲν κάνω!...

“Ο νῆνος, μὲ σηκωμένη πάντα τὴ χατζάρα του, διατάζει ἀγέρωχα:

— Φίλησέ μου τὰ πόδια!

Καὶ τὴν προτρέπει μὲ τὸ γνωστὸ στρατιωτικὸ παράγγελμα :

— “Εμπρός, «μάρς»!

Ἡ τρομοκρατημένη Μάρς σκύβει πρόθυμα καὶ φιλεῖ μὲ σεβασμὸ τίς τεράστιες μαύρες πατούσες του!

“Ο Ποκοπίκο δίνει δεύτερη διαταγή:

**Ὁ ἀπαίσιος γκάγκστερ καὶ ἡ Ταταμποῦ τραβᾶνε τὰ μυχαί-
ρια τους. Καὶ υἱὰ θανατερή μονομαχία ἀρχίζει.**

— Φίλησέ μου τὰ γόνατα!..
Ἐμπρός, μάρς!

Ἡ νέα ὑπακούει πάλι...

Μὰ ὁ ἰάνος δὲν δείχνει καμ-
μιά διάθεσι νὰ σταματήσει.
Συνεχίζει τὶς διαταγές του,
ἀλλὰ ὀλο καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω.

— Ἀνασπάσου τὴ σεβάσμια
κοιλάρρα μου!

Ἡ Μάρς φιλάει καὶ τὴ φου-
σκωτὴ κοιλιά του.

— Φίλησέ μου τώρα τὸ λαι-
μό!

Γίνεται κι' αὐτό.

— Φίλα μου τὸ σαγόνι!

Ὡσπου τέλος τὴ διατάζει :

— Φίλησέ με καὶ στίς... χεῖ-

λάρες μου!

Ἐκείνη τὸν φιλάει καὶ στὸ
στόμα!

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει
βαρειά καὶ σέρτικα:

— Ἀμάν, χαρουπόμελο, ἀ-
δερφέ μου! Οὔτε λουκουμάς
νᾶμανε!

Καὶ παρατῶντας τὴ, γονατι-
σμένη καθὼς εἶναι, κάνει νὰ
φύγῃ... Σὰν προχωρεῖ, ὅμως,
μερικὰ θήματα, κοντοστέκεται
καὶ γυρίζει :

— Πολὺ λυπᾶμαι, Μαμζέλ,
ἀλλὰ δὲν τυγχάνω γιὰ τὰ μοῦ-
τρα σου! Τοῦ λόγου μου ἔχω

μιά Χουχού που κάνει στρά-
κες !...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ Ι

Άς πετάξουμε τώρα με τα
φτερά της φαντασίας μας στο
πρώτο ξερονήσι. Έκεί που θρέ-
θηκε ή άμφορη Ταταμπού με
τόν τρομερό γκάνγκστερ Γκα-
ράν...

Ό Ποκοπίκο — όπως είδα-
με — κνηγήμενος άπ' τόν ά-
παίσιο αυτόν κακούργο, βού-
τηξε στη θάλασσα κι' έφυγε
κολυμπώντας.

"Ετσι, ήσυχος πιά ό Γκα-

ράν, θάζει σ' ενέργεια τό σχέ-
διά του: Προσπαθεί, με τη θία
πιά, νά κάνει συντροφισά του
τήν πανώρια μελαψή κόρη.

Όσπου ή περήφανη Έλλη-
νίδα Ταταμπού χάνει κάποτε
τήν ύπομονή της.

— Κακούργε! τοῦ φωνάζει
άγρια. "Αν άγαπās τό θρω-
μερό τομάρι σου, πέσε άμέσως
στή θάλασσα. Φύγε όσο μπο-
ρείς πιό γρήγορα!...

Καί τραβώντας τό άστρα-
φτερό φονικό μαχαίρι της, συ-
νεχίζει :

— Γιατί άλλοιώς, αυτό έδω
που θλέπεις, θά με γλυτώση

Ό Γκαουρ, ή Ταταμπού και ό Ποκοπίκο φθάνουν τρεχον-
τας σιό μέρος που γίνεται τό κακό. Άίγες στιγμές άν άρ-
γούσαν...

γρήγορ' από σένα!...

— Χά, χά, χά!... καγχάζει απαίσια ο γκάνγκστερ.

Και τραβάει από τη ζώνη το πιστόλι του.

Η απρόμητη κόρη βλέπει την κίνησή του. Και θέλοντας να προλάβει, χύνεται να τον κατασπαράξει!

Ο κακούργος Γκαράν υποχωρεί δυο βήματα για να του δοθεί καιρός να τη σημαδέψει... Και σχεδόν ταυτόχρονα τραβάει τη σκανδάλη:

— Κράκ... Κράκ... Κράκ... Κράκ...

Τίποτα. Κανένας πυροβολισμός δεν ακούγεται. Οι σφαίρες του, που είχαν βραχή όταν κολυμπούσε στη θάλασσα, δεν παίρνουν τώρα φωτιά!

Ο γκάνγκστερ πετάει με θυμό το πιστόλι του. Τραβάει κι' αυτός μαχαίρι...

Ετσι, άνδρας και γυναίκα, αρχίζουν μια θανατερή μονομαχία. Κτυπιώνται με αφάνταστη λύσσα και μανία! Τρομακτικό μακελειό γίνεται!...

Και νά: Η υπέροχη Τάτα-μπού θριαμβεύει στο τέλος! Με μία αφάνταστα γρήγορη κίνηση καταφέρνει να κτυπήσει το στήθος του κακούργου.

Ο Γκαράν μουγγρίζει σπαρτακτικά. Και σωριάζεται κάτω άνασθητος!...

Μά η υπέροχη Έλληνίδα μετανιώσει άμέσως. Στεναχωριέται αφάνταστα για το κακό πουκανε. Νοιώθει λύπη και συμπόνια για το θύμα της.

Ετσι γονατίζοντας πλάι του, αρχίζει να τον περιποιείται. Νά κάνη ό,τι μπορεί για

να τον σώση!... Και δεν αργεί να τον συνεφέρει!...

Ευτυχώς, η πληγή του στήθους του δεν ήταν και τόσο βαρεία. Η λάμα του μαχαίριού δεν είχε αγγίξει την καρδιά του.

Ο άπαίσιος Γκαράν ανοίγει άργά τα μάτια του. Όμως τώρα έχει γίνει άλλος άνθρωπος.

Η καλωσύνη της πανώριας Έλληνίδας τον έχει κάνει να συναισθανθή την πράξη του...

Κι' ενώ τα μάτια του είναι έτοιμα να βουρκώσουν, ψιθυρίζει :

— Συχώρεσέ με, κοπέλλα μου!... Φέρθηκα σαν ένας άτιμος και τιποτένιος! Σάν ένα κτήνος!

Και προσθέτει:

— Κάρφωσε λοιπόν, για δεύτερη φορά το μαχαίρι σου στα στήθια μου. Θά σ' ευγνωμονή ό κόσμος που θά τον απαλλάξης από ένα καθαрма σαν κι' έμένα!...

Η καλόκαρδη κόρη τον κυττάζει με συμπάθεια.

— Όχι, του άποκρίνεται. Αφού κατάλαβες τό λάθος σου και μετανιώσες, δεν είσαι πιά έχθρος. Είσαι φίλος!..

Ο Ποκοπίκο, ανάλαφρος καθώς είναι, κολυμπάει πολύ πιό γρήγορ' από τον Γκαούρ.

Ετσι, στά μισά του δρόμου, τον φθάνει.

— Έ, μαντράχαλομαντράχαλε! φωνάζει. Τί κακό είν' αυτό; Ξεποδαριαστήκαμε στο κολύμπι! Θά τρυπήσουν οι σάλες μας άπ' τόν... θαλασσοπο-

δαρόδρομο!

Μά ο μελαφός γίγαντας δὲν ἔχει ὄρεξι γι' ἀστεῖα.

— Ποῖο εἶναι τὸ ξερονήσι πού βρίσκεται ἡ Ταταμπού; τὸν ρωτᾷ. Πρέπει νὰ φθάσουμε γρήγορα ἐκεῖ.

Ὁ νᾶνος μπαίνει, κολυμπώντας, μπροστά του.

— Ἀκολούθησέ με, τοῦ κά-
νει. Θὰ σὲ πάω τοῦ λόγου μου.
Εἶναι: τρίτο στενὸ ἀριστερά.
Ἀπέναντι στὴν πλατεῖα. Κολ-
λητὰ στό... φοῦρνο!

ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ !

Καὶ οἱ δυὸ σύντροφοι, ὁ γί-
γαντας καὶ ὁ νᾶνος, δὲν ἀρ-
γοῦν νὰ φθάσουν στὸ ξερονή-
σι.

Ὁ Γκαοὺρ τρίζει μὲ λύσσα
τὰ δόντια του διψώντας γιὰ
ἐκδίκηση. Θὰ τιμωρήσῃ σκλη-
ρὰ τὸν ἀπαίσιο γκάνγκοτερ.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ὁδηγεῖ στὸ
ἐσωτερικὸ τοῦ μικροῦ ἀγρονου
νησιοῦ.

Καὶ νά: Ξαφνικά τὰ μάτια
τοῦ μελαφοῦ παλικάριου γοῦρ
λνώνουν ἀπὸ κατὰπληξι καὶ
φρίκη:

Κάτω ἀπ' ἓνα θρόαχο ἀντι-
κρύζει τὴν πανώρια συντρόφισ-
σά του. Κοντά της καὶ τὸν ἀ-
παίσιο Γκαράν.

Ἔχουν ξαπλώσει καὶ οἱ δυὸ
— ὁ ἓνας πλάϊ στὸν ἄλλον —
Κουβεντιάζουν καὶ γελᾶνε σάν
δυὸ καλοὶ φίλοι!

Ὁ Γκαοὺρ, μπροστά στὴ
σκηνὴ αἰτῇ, νοιώθει τὸ μυαλό
του νὰ θολώνῃ. Καὶ ἀμέσως,
σάν λυσσοσμένο λιοντάρι, χύ-
νεται πάνω στὸν κακοῦργο

λευκό! Τὸν ἀρπάζει μὲ τίς δυὸ
παλάμες του ἀπὸ τὸ λαιμό.
Τὸν σφίγγει μὲ δύναμι γιὰ νὰ
τὸν πνίξῃ!

Ἡ Ταταμπού πέφτει ἀνήσυ-
χη πάνω στὸν μανιασμένο σύν-
τροφό της. Τοῦ τραβάει τὰ χέ-
ρια. Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο
νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κάνῃ τὸ
κακό.

— Μὴ Γκαοὺρ!... Μὴ γίνε-
σαι κακοῦργος! Ξεφωνίζει μὲ
ἀπόγνωση.

Ὁ μελαφός γίγαντας εἶναι
ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Δὲν ξέρεي τί κά-
νει! Σπρώχνει τὴν Ταταμπού
θάναυσα. Τὴ σωριάζει κάτω!

Ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα πετιέται
ἀμέσως ὀρθή. Ξανατρέχει κον-
τά του. Ξαναρπάζει τὰ χέρια
του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ:

— Μὴ! τοῦ φωνάζει ἄγρια.
Δὲν θέλω νὰ τὸν σκοτώσῃς!
Εἶναι καλὸς τώρα! Εἶναι φί-
λος μου! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω!...

Ὁ Γκαοὺρ καὶ πάλι δὲν ἀ-
κούει τίποτα. Μόνο ἐξακολου-
θεῖ νὰ σφίγγῃ μὲ λύσσα καὶ
μανία τὸ λαιμὸ τοῦ γκάν-
γκοτερ!...

Ἡ Ταταμπού ἐξαγριώνεται
πιὰ!... Ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὸν
σύντροφό της. Νὰ δαγκώνῃ τὰ
χέρια του! Νὰ κάνῃ ὅ, τι μπο-
ρεῖ καὶ δὲν μπορεῖ γιὰ νὰ σώ-
σῃ τὸ θῦμα του.

Ὅμως γρήγορα καταλαβαί-
νει πὼς τίποτα δὲν θὰ κατα-
φέρῃ καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.
Ὁ μελαφός γίγαντας εἶναι ἀ-
ποφασισμένος νὰ πνίξῃ τὸν
Γκαράν!

Πρέπει κάτι ἄλλο νὰ κάνῃ...
Καὶ ἡ γυναικεία πονηριά της
καταστρώνει γρήγορα τὸ σχέ-

διο :

Παρατάει άμέσως τόν Γκαουρ καί άγκαλιάζει τόν γκάνγκστερ.

— Άγαπημένε μου! τοῦ λέει ξεσπώντας σέ λυγμούς. Θά σέ σκοτώσῃ αὐτός ὁ... ἀγριάνθρωπος! Δέν θέλω νά σέ χάσω!

Ὁ μελαψός γίγαντας πού τήν ἀκούει καί τή βλέπει, μαρμαρώνει...

Καί νά: Τραβάει τώρα τὰ χέρια του ἀπό τὸ λαιμὸ τοῦ Γκαράν. Καί ρίχνοντας στή συντρόφισσά του μιὰ ματιά νηματὴ περιφρόνησι, γυρίζει τὴ ράχη του. Ὑστερα, ξεκινώντας ἀργά, προχωρεῖ, σκυφτὸς σὰν γερασμένος! Τραβάει γιὰ τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ ξερονησιοῦ...

Ὁ Ποκοπικό τὸν ἀκολουθεῖ μονολογώντας ψιθυριστὰ:

— "Ἐξυπνο τὸ κόλπο τῆς κυρὰ-Λουκούμωσ!... "Ἄν δὲν ἔκαν' ἔτσι, ὁ Μαντράχαλος θά τὸν εἶχε στελεῖ «πνιχτὸ» στὸν... "Ἄλλο Κόσμο!... "Ὁμως τώρα πρέπει κι' ἐγὼ νά «δουλέψω» τὸν Γκαουράκο. Νά σπάσω πλάξ!

Σὲ λίγο ὁ μελαψός γίγαντας — θαρὺς καί συνειφισαμένος — κάθεται σ' ἓνα βραχάκι. Ὁ νῆνος διαλέγει μιὰ θέσι ἀντίκρου τοῦ.

— Κουράγιο φουκαρά! τοῦ λέει πένθιμα. Ἡ Ταταμποῦ σὲ ἠπάτησε! Μὲ τίς ὑγείες σου ἢ χυλόπηττα πὺ κολάταισες!

Ὁ Γκαουρ, πὺ τὸν ἀκούει, γίνεται θεριὸ ἀνήμερο! Φυσάει καί ξεφυσάει σὰν ἀτμομηχανὴ στὸν ἀνέφορο!

Τέλος, ἀρπάζει στὶς χερούκλες του τὸ νῆνο. Καί μέ μιὰ

κλωτσιὰ τὸν ἐκσφενδονίζει μακριὰ!...

Ὁ Ποκοπικό σκάει κάτω σὰν καρπούζι, ξεφωνίζοντας ἕνα πρόχειρο καί τῆς στιγμῆς στιχάκι του:

*«Ἐφαγα τὴν κλωτσιάρα μου,
καὶ ὁμως θά νά λουφάξω!
Γιατί ἔχω τάξει σήμερις
«μουλάρι» νά μὴ σφάξω!»*

Σὲ λίγο ἀρχίζει νά νυκτῶνῃ...

Ὁ μελαψός γίγαντας καταφέρνει νά ξεγελάσῃ τὸ νῆνο. Καί νά φύγῃ κρυφά...

Βουτάει σὰν τρελλὸς στὴ βαθειὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα... Προχωρεῖ κολυμπώντας, ὅσο μπορεῖ πὺ γρήγορα. Βιάζεται νά φθάσῃ στὸ ἄλλο ξερονήσι. Ἐκεῖ πὺ θρίσκεται ἡ πανέμορφῃ ξανθειὰ Μάρς...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ἓΝΑ ΤΕΡΑΣ!

Ὁ Γκαουρ — ὅπως εἶπαμε — φαντάζεται πὺς ξεγέλασε τὸν Ποκοπικό... Ὁμως τὸ διαβόλεμένο μάτι τοῦ νῆνου τὸν εἶδε πὺ θούτηξε στὰ νερά. Τὸν εἶδε πὺ ξέφυγε κολυμπώντας. Ἔτσι, τρέχει ἀμέσως στὴν Ταταμποῦ.

— Κυρὰ Λουκούμω μου! τῆς λέει. Τὸ κόλπο σου ἦτανε σπουδαῖο! Μά τὸν χάνεις τὸν Μαντράχαλο!...

— Πὺς; Γιατί; ρωτᾷ ἀνήσυχῃ ἡ Νέα.

— Καθότι θούτηξε στὴ θάλασσα! Καί τόκοψε... χεροποδαρόδρομο γιὰ τὴ Μάρς!.. Πρέπει νά τοὺς στελεῖς ἄλλου-

**Ἀτρόμητος ὁ ὑπέρτοχος Ἕλληνας Γκαρὰν παλεύει μὲ τὸ
Τέρας τῆς θάλασσης. Τὸ τεράστιο αὐτὸ Χταπέδι πασχίζει
νὰ τὸν συντρίψῃ μὲ τ' ἀπέραντα πλοκάμια του...**

δα γιὰ τοὺς... γάμους τους!
Ὁ Γκαρὰν πετιέται ὀρθός.
— Πρέπει νὰ τὸν θροῦμε!
Νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε, μουρμου-
ρίζει.

Ἡ Ταταμποῦ ἀρπάζει ἀπὸ
τὸ χέρι τὸ νᾶνο. Τρέχει πρὸς
τὴν ἀκτὴ τοῦ ξερονησιοῦ... Ὁ
γκάνγκστερ τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ὅμως τῶρα δὲν σέρνει πιὰ
μαζί του τὴν πολύτιμη θαλί-
τσα μὲ τὸν κλεμμένο θησαυρό.
Τὴν ἔχει παρατήσῃ πάνω σ'
ἓνα βραχάκι...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
ὅλοι βουτᾶνε στὰ φουρτουνια-

σμένα νερὰ τῆς θάλασσης.
Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ
θαίνει ξεχωρίζουν σὲ ἀρκετὴ
ἀπόστασι μπροστά τους ἓνα
μικρὸ σκοῦρο σημαδάκι. Εἴ-
ναι ὁ μελαφὸς γίγαντας ποὺ
φεύγει!...

Ἡ Ταταμποῦ, ὁ Γκαρὰν καὶ
ὁ Ποκοπίκο, κολυμπᾶνε ὅσο
πιὸ γρήγορα μποροῦν. Βιάζον-
ται νὰ τὸν φθάσουν. Νὰ προ-
λάβουν τὸ ἀνεπανόρθωτο κα-
κὸ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ στὴν
ἀπόγνωσί του!

... Τέλος, καταφέρνουν κάπο-

τε νά φθάσουν κοντά του. "Ομως θρίσκουν τὸν Γκαοῦρ σὲ τραγική θέσι. "Ενα τεράστιο χταπόδι τοῦ ἔχει ἐπιτεθῆ. Τὰ μεγάλα χοντρά πλοκάμια του ἔχουν τυλιχτῇ καὶ σφίγγονται, μεθ' ὅταν ὁρμή, σὲ κορμὶ τοῦ ἁμοιροῦ παλικάριου!

"Ο μελαψὸς γίγαντας παλεύει ἀτρόμητος μὲ τὸ ἀδάμαστο αὐτὸ τέρας τῆς θάλασσας!

"Ομως ὁ ἀγώνας εἶναι ἀνίσος! "Ο Γκαοῦρ ἀκούει τὰ κόκκαλά του νὰ τρίζουν ἀπαίσια. Καταλαβαίνει πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ σπᾶσουν. Θ' ἀπομείνῃ νεκρὸς στὴν ἀγκαλιά τοῦ τεράστιου χταποδίου!

"Ο Ποκοπικό τραβάει τὴν τρομερὴ χατζάρα του. Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημά της κόβει τὴ λεπτὴ ἄκρῃ ἐνὸς ἀπὸ τὰ χοντρά πλοκάμια τοῦ τέρατος. Καὶ ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— "Αμάν, Χταπόδαρος! Σαρακωσιανὸ καὶ νησιῖσιμο θεριὸ, ἀδερφέ μου! "Εγὼ λέω νὰ τὸ κάνουμε μέ... κοφτὸ μακαρονάκι!

Μὰ ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Γκαράν σώζουν γρήγορα, καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, τὴν κατάστασι:

Καρφώνουν μὲ λύσσα τὰ μαχαίρια τους σὲ τεράστιο μᾶτι τοῦ Τέρατος. Εἶναι τὸ μοναδικὸ εὐαίσθητο σημεῖο του. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, τὸ σκοτώνουν!

"Ετσι, τὰ πλοκάμια τοῦ θαλασσινοῦ θεριοῦ παραλύουν. Καὶ ὁ Γκαοῦρ σῶζεται ἀπὸ τὸν βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον!...

"Ο Ποκοπικό κορδώνεται. Θέλει νὰ πάρῃ αὐτὸς ὅλη τὴ δόξα γιὰ τὸ κατόρθωμά.

— Μὴν κοκορευόσαστε! τοὺς φωνάζει. Δὲν καταφέρατε δὲ καὶ τίποτα σπουδαῖο! Τὸ εἶχα... κουτσάνει τὸ φουκαριάρικο. "Αλλοῶς δὲν θὰ τὸ κάνατε ζάφτι!

"Η πανώρια καὶ ὑπέροχῃ "Ελληνίδα ἀγκαλιάζει, μέσα στὴ θάλασσα, τὸν ἀγαπημένο της μελαψὸ γίγαντα. Τὸν φιλάει σὲ μέτωπο.

— Συχώρεσέ με, Γκαοῦρ! τοῦ λέει. Μονάχα μὲ κάποια πονηριά θὰ μπορούσα νὰ σώσω ἀπὸ τὰ χέρια σου αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο!... Κάποτε ἦταν κακός!... Θὰ τοῦ ἄξιζε ἴσως καὶ ὁ θάνατος ἀκόμα. "Ομως τώρα μετάνιωσα. Εἶναι φίλος μας!

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας χαμογελάει καλὸκαρδὰ στὸν Γκαράν.

— "Αφοῦ εἶσαι φίλος τῆς Ταταμποῦ, τοῦ λέει, εἶσαι καὶ δικός μου φίλος!

Τέλος, ὅλοι μαζί, φθάνουν κολυμπώντας σὲ δεύτερο ἐξερωνήσι. "Εκεῖ ποῦ θρίσκειται ἡ πανέμορφῃ ξανθειὰ Μάρς.

Μένουν σὲ μέρος αὐτὸ πολὺς ἡμέρες. Καταλαφέρνην νὰ ζοῦν τρώγοντας πεταλίδες, κοχύλια καὶ ἄλλα θαλασσινὰ ποὺ μαζεύουν, θουτώντας στὰ βαθειὰ νερά ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ συντρόφισσά του. Κάπου θρίσκουν καὶ λίγο νερό!...

"Ο Ποκοπικό ποῦ ἔχει ξελιγωθῇ ἀπὸ τὴν πείνα, ἀναστενάζει:

— Πολὺ στὰ ἐρεχτικά τὸ

ρίξαμε, ἀδερφέ μου! "Ε, ρε καὶ νάχαμε καμμιὰ τσαπέλα... ἀγριούς κονικλαράδες!

Ὁ Γκαράν καὶ ἡ Μάρς θρίσκονται πάντοτε μαζί καὶ ἀχώριστοι. "Ωπου, σιγά-σιγά ἀρχίζουν νὰ νοιώθουν ἀγάπη ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον!... Καὶ δίνουν ὑπόσχεσι νὰ παντρευτοῦν.

Ὁ νᾶνος πού τ' ἀκούει γίνετ' ἔξω φρενῶν:

— Μωρὲ γοῦστο πού τῶχεις! λέει στὴ λευκὴ κοπέλλα. Τὰ φτειάχνεις μὲ τὸν μπάρμα Βαλίτσα πού τυγχάνει τσουτζέκι! Κι' ἐμένα, τὸν "Αντρακλα τὸν δυσθεόρατο μὲ ἀφήνεις.. ἀνέπαφο!...

Υστερα, γκύβοντας στ' αὐτὸ τοῦ ὑποψήφιου γαμπροῦ, τὸν πηληροφορεῖ:

— Πάντως, ἀδερφέ μου, ἡ «νεραΐδα» πού θὰ παντρευτῆς, τυγχάνει φιλημένη ἀπὸ... λόγου μου. Ἀμέεεε;!

Τέλος, ἕνα πρωῒ, στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα φαίνεται ὁ καπνὸς κάποιου μακρυνοῦ καραβιοῦ.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Γκαοὺρ καταφέρνει — τρίβοντας δυὸ μαῦρες πέτρες — ν' ἀνάψῃ πρῶτα ξερὰ φρύγανα. "Υστερα, νὰ φουντώσῃ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη φωτιά ἀπὸ χαμόκλαδα!...

Ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ θλέπει τὸν καπνὸ καὶ θάζει πλώρη κατὰ πάνω τους...

"Ετσι, ζυγώνει γρήγορα στὸ ξερονήσι καὶ ρίχνει μιὰ θάρκα νὰ τοὺς μαζέψῃ...

Ἡ μελαμὸς γίγαντας, ἡ συν-

τρόφισά του καὶ ὁ νᾶνος δέχονται μ' ἐνθουσιασμό τὴν ἀναπάντεχη σωτηρία τους.

Ὅμως, ὁ Γκαράν καὶ ἡ Μάρς δὲν μπαίνουν στὴ θάρκα. Αὐτοὶ ἔχουν κάποια μεγάλη δουλειὰ νὰ τελειώσουν. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσουν στὸ πρῶτο ξερονήσι. Νὰ πάρουν τὴ θαλίτσα μὲ τὸ θησαυρό!... "Υστερα κάποιον ἄλλο καράβι θὰ τύχῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ! Καὶ τότε θὰ μποῦνε στὴ θάρκα πού θὰ τοὺς ρίξῃ...

Στὸ μεταξύ, θὰ ἔχουν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ χαροῦν καὶ τὴν Ἀγάπῃ τους! Μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου!...

Τὸ σωτήριο θαπὸρί συνεχίζει τώρα τὴν πορεία του στὸν ἀτέλειωτον ὠκεανό.

Ἡ Ταταμποῦ ρωτᾷ τὸν καλὸ Πλοίαρχο:

— Σὲ ποῖο μέρος τῆς Γῆς πηγαίνετε;

— Στὸ «Μεγάλο Λιμάνι» τῆς Ἀφρικῆς! τῆς ἀποκρίνεται. Ἐκεῖ θὰ σᾶς ἀφήσουμε!

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζε-

ται. Ξεφωνίζει σὰν τρελλός: — Νὰ μοῦ ζήσης Καπετάνναρὲ μου, λεθέντη καὶ καρμπουζουκλή!...

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ!

Καὶ τώρα, ὡς ξεδιπλώσουμε πάλι τὰ φτερά τῆς ταξιδιάρικης φαντασίας μας...

"Ας ξαναπετάξουμε στὴ μακρινὴ Ἀφρικὴ...

Φθάνομε ἐκεῖ πολὺ πῶς γρήγορα ἀπὸ τὸ μεγάλο καράβι πού θὰ φέρῃ τοὺς τρεῖς εὐτυ-

χισμένους πιά συντρόφους.

Καί νά: Ἡ περιοχή τῆς Ζούγκλας πού ζῇ καί θαυλεύει ὁ ὑπέροχος Ταρζάν, εἶναι ἀνάστατη!...

Κάποιος τρομερός φύλαρχος, διψασμένος γιά αἷμα ἔχει φθάσει ἐκεῖ μαζί μέ τούς ἀγρίους ἀραπάδες του.

Ἔτσι, μέρα καί νύκτα τριγυρίζουν, ψάχνοντας σάν πεινασμένα θερία!... Ὅποιον τύχη νά συναντήσουν μπροστά τους, τόν σκοτώνουν. Χωρίς λόγο καί ἀφορμή.

Ὁ αἰμοδιψασμένος αὐτός ἱθαγενής κακοῦργος — ὁ φύλαρχος Γιαράχ, ὅπως τόν λένε -- ἔχει πάρει τήν ἀπόφασιν νά μὴν ἀφήσῃ κανέναν ἀνθρώπο ζωντανό σέ ὁλόκληρη τήν περιοχή!

Τό ὄνομά του: Γιαράχ, στή διάλεκτο τῆς φυλῆς του θά πῇ Χάρος!

Ὅλες οἱ φυλές τῶν ἱθαγενῶν πού ζοῦν στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν, ἔχουν ἀφάνταστα τρομοκρατηθῇ.

Καί παρατώντας τὰ χορταρένια καλύβια τους, παίρνουν τὰ βουνά. Μαζί μέ τίς γυναῖκες καί τὰ παιδιά τους!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὰ μαλλιά του μπροστά στή συμφορὰ πού θρῆκε τήν περιοχή του.

Μέσα σέ λίγες μέρες ὁ «Χάρος» αὐτός κανέναν ζωντανό δέν θάξῃ ἀφήσει!

Ἔτσι ἡ ἀνάγκη τόν κάνει νά πάρῃ μιά τρελλή ἀπόφασιν:

Θά κτυπήσῃ τὸν φοβερό ἐπιδρομέα. Τὸν ἀπαίσιο κα-

κοῦργο Γιαράχ!

Ὅμως κανένας, ἀλλοίμονο, ἱθαγενὴς δέν δέχεται νά τὸν βοηθήσῃ. Τρέμουν ὅλοι τὸν μαῦρο «Χάρος» τῆς Ζούγκλας!

Μονάχα ἓνας! Ὁ χειροδύναμος καί ἀτρόμητος Μάξ Ἀρλαν θά μπορούσε κάτι νά κάνῃ!...

Μὰ ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης λείπει αὐτὲς τίς μέρες... Ἐχει κατέθει στοῦ «Μεγάλου Λιμάνι». Φορτώνει ἕνα καράβι ἐλεφαντόδοντα. Εἶχε ἀνακαλύψει τυχαία ἓνα μεγάλο κρυφὸ νεκροταφεῖο ἐλεφάντων. Κι' ἔχει βαλθῇ νά γίνῃ πολυεκατομμυριούχος!

Ὁ Ταρζάν δέν μπορεῖ νά περιμένῃ. Σάν Ἀρχοντας πού εἶναι, ἔχει ὑποχρέωσιν νά προστατέψῃ τούς ἀνθρώπους του! Θά πάῃ νά κτυπήσῃ μόνος τὸν φοβερό Γιαράχ!

Καί νά πού ἡ τύχη τὸν βοηθεῖ. Μιά μέρα καταφέρνει νά συναντήσῃ μονάχο τὸν αἰμοβόρο φύλαρχο. Οἱ ἀγριοὶ ἀραπάδες του ἔχουν φύγει σὰ γύρω βουνά, κυνηγώντας τούς τρομοκρατημένους ἱθαγενεῖς...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δείχνεται ὑπέροχος σάν τὸν Γκαούρ!

Χωρὶς στιγμή νά διστάσῃ, χύνεται μέ τὸ μαχαίρι του νά τὸν κατασπαράξῃ!

Μὲ τὸ μαχαίρι του καί ὁ «Χάρος» δέχεται τήν ἐπίθεσιν τοῦ μανιασμένου λευκοῦ γίγαντα! Παλεύει καί κτυπιέται μαζί του. Μὰ ὁ Γιαράχ — ὅπως καί ὅλοι οἱ κακοῦργοι — εἶναι στοῦ θάθους του δειλὸς κι' ἀνάνδρος ἀνθρώπος!

Μπροστά στην ακράτητη ὀρμή τοῦ Ταρζάν, σακκίζει σιγά-σιγά. Ἀρχίζει νά τά χάνη!

Ἐχει νοιώσει μέ τρόμο καί φρίκη πῶς ὁ λευκός ἀντίπαλός του δέν ἀστειεύεται. Καί πῶς γρήγορα θά καταφέρει νά καρφώσει τή λάμα τοῦ μοχαιριοῦ στήν καρδιά του! Ἡ θέσι τοῦ κακούργου «Χάρου», ἀπό στιγμή σέ στιγμή γίνεται καί πιό τραγική!...

Ὅμως ἀλλοίμονο! Ἡ κατάστασι αὐτή, πού θά χάριζε τή νίκη καί τὸ θρίαμβο στὸν Ταρζάν, ἀλλάζει ξαφνικά καί ἀναπάντεχα :

Ἐνα μεγάλο μπουλούκι ἀρπαάδες τοῦ Γιαράχ, πού γυρίζουν ἀπὸ τὸ γιουρούσι τους, φθάνουν στὸ σημεῖο πού γίνεται ἡ θανατερὴ μονομαχία!...

Ἔτσι, βλέποντας τὸν Ἀρχηγό τους νά κινδυνεύη, χύνονται νά τὸν προστατέψουν... Καί ὅλοι μαζί τώρα κτυπᾶνε ἀλύπητα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Ἡ θέσι τοῦ ἀμοιρου Ταρζάν γίνεται ἀμέσως ἀπελπιστική. Ἀδύνατον πιά νά τὰ θγάλη πέρας, ἕνας αὐτός, μέ τόσους καί τόσους ἀντίπαλους!

Καί δέν ἀργεῖ νά πέση ἀνήμπορος στὰ χέρια τῶν τρομερῶν δημίων του!...

Ὁ κακούργος φύλαρχος ἐμποδίζει τοὺς μαῦρους του νά τὸν σκοτώσουν ἀμέσως.

— Μήηηη! οὐρλιάζει ἄγρια. Ὅποιος τὸν ἀγγίξη, θά τὸν γδάρω ζωντανό!...

Σὲ λίγες στιγμές ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται

ἀνάσκελα κάτω. Δεμένος χειροπόδαρα καί γερά!...

Ὁ Γιαράχ διατάζει τώρα νά τοῦ κάνουν τὰ πιό φρικτὰ βασανιστήρια!

Ὁ δυστυχισμένος Ταρζάν ὑποφέρει ἀφάνταστα. Ὅμως ὑπομένει καρτερικά, σάν ἑλληνας ἥρωας, τὰ μαρτύριά του. Γιατί στὶς φλέβες του χύθηκε κάποτε τὸ περήφανο καί ἀθάνατο αἷμα τῆς γενιᾶς μας: Τὸ αἷμα τοῦ ὑπέροχου Γκαούρ!

Οὔτε ἕνας βόγγος! Οὔτε ἕνας στεναγμός δέν θγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλιά του!...

ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ!

— Φωτιά! διατάζει τώρα ὁ Γιαράχ. Ἀνάφε φωτιά νά τὸν κάψετε ζωντανό!...

Οἱ μαῦροι μπηγουν γερά στὴ γῆ ἕναν χοντρὸ πάσσαλο. Καί δένουν ὀρθὸ πάνω σ' αὐτὸν τὸν Ταρζάν!...

Ἀμέσως, σωριάζουν γύρω γύρω ξερά κλαδιά καί ξύλα. Καί τ' ἀνάθουν!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει τώρα νά φθάνουν οἱ στερνές του στιγμές.

Οἱ φλόγες, ἀπὸ στιγμή σέ στιγμή, τὸν ζυγάνουν καί περυσάτερο. Ἐχουν ἀρχίσει νά καίνε τὰ πόδια του. Νά τσουρουφλίζουν τὰ μαλλιά του!...

Ὁ μελλοθάνατος Ταρζάν ψιθυρίζει πονεμένα:

— Γκαούρ!... Ποῦ εἶσαι ἀδελφέ μου, Γκαούρ;

Πάντα στὶς τελευταῖες του στιγμές, μόνο τὸν ὑπέροχο Ἕλληνα θυμάται. Αὐτὸν πού

ἀμέτρητες φορές τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ!...

Καὶ νά: Ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, κάνει κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θαῦμα του:

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη.

Εἶναι ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο!

Ἐρχονται, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ Μεγάλον Λιμάνι! Ἀπ' ἐκεῖ ποῦ τοὺς ἄφησε, μὲ τὸ καράβι του, ὁ καλὸς ἐκεῖνος Καπετάνιος!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀντικρύζοντας τὸ κακὸ ποῦ πρόκειται νὰ γίνῃ στὸν «ἀδελφὸ» του, σπάζει γρήγορα ἓνα χοντρὸ κλαδί. Τρομακτικὸ ρόπαλο γίνεταί σ' ἀτσάλενια μπράτσα του!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τραβάει τὸ φονικὸ μαχαίρι της.

Σὰν ἀνήμερα θεριὰ χύνονται καὶ οἱ δυὸ πάνω στὸ «Χάρο» καὶ στοὺς ἀραπάδες του!

Κάθε κτύπημα τοῦ Γκαούρ σωριάζει κάτω δυὸ καὶ τρεῖς ἀπὸ δαύτους! Τὸ φοβερό του ρόπαλο σκορπίζει τὸν δλεθρο καὶ τὸ χαμό!...

Κάθε κτύπημα τῆς Ταταμποῦ σπαράζει τὰ μαῦρα τριχωτὰ στήθια τους! Τὸ μαχαίρι της δὲν χάνει ποτὲ τὸ στόχο του!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ξεπλώσει ἀτάραχος στὴ σκιά κάποιου δέντρου. Παρακολουθεῖ μὲ ἀδιαφορία τὸ τρομακτικὸ μακελεῖο ποῦ γίνεται.

— Σήμερις ἔχω... ρεπὸ!...

μουρμουρίζει. "ὦχ, ἀδερφέ! Ὅλο αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ κάνομε; Πρέπει νὰ ξεποσταίνη, πότε-πότε, κι' ἡ χατζάρα μου!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ μελαψὸς γίγαντας δίνει μὲ τὸ ρόπαλό του φοβερὸ κτύπημα στὸν Γιαράχ!

Ὁ ἀπαίσιος «Χάρος» σωριάζεται κάτω, οὐρλιάζοντας καὶ σπαράζοντας!... Σὲ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Νεκρός.

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει νὰ κτυπιέται μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀραπάδες!

Ὁ νᾶνος τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸ νεκρὸ φύλαρχο. Σηκώνει τὴ χατζάρα πάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του!...

— Τί κάνεις ἐκεῖ τοῦ φωνάζει ἡ Ταταμποῦ. Σκοτωμένον ἄνθρωπο θὰ σφάζης;

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀποστομώνει:

— Μάλιστα! Τί ἤθελες δηλαδὴ; Νὰ τὸν σφάζω ζωντανὸ γιὰ νά... πονέση, ὁ φουκαράς;

Στὸ μεταξὺ ὅσοι ἀραπάδες ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοί, τὸ θάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια!...

Ὁ νᾶνος τοὺς φωνάζει:

— "Ε, λεθέντεεεεεε!... Ἄν γουστάρετε νὰ σᾶς κανονίσω, μὴ λαγκάτε γιὰ τὰ σπῆτια σας. Δὲν σφάζω... κατ' οἶκον!

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΛΟΓΟΦΕΡΝΟΥΝ!

Τὸ μακελεῖο ἔχει τελειώσει. Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ἀγκαλιάζονται μὲ θουρκωμέ-

να μάτια. Φιλιώνται σαν αδέλφια.

— Συχώρεσέ με! τοῦ λέει ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἐγὼ φταίω πὺ πιάστηκες τότε στὴν παγίδα. Πὺ σέ πήραν σκλάβο στὴν Ἀμερικὴ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει.

— Δὲν φταίς ἐσύ! τοῦ λέει. Αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ κακὴ συντροφισσά σου! Αὐτὴν θὰ τιμωρῶ σκληρά!

Ὁ Ταρζάν ἀγριεύει:

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναπιᾶσῃς στὸ στόμα σου τὴ

Τζέιν. Ἀλλοιῶς...

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει :

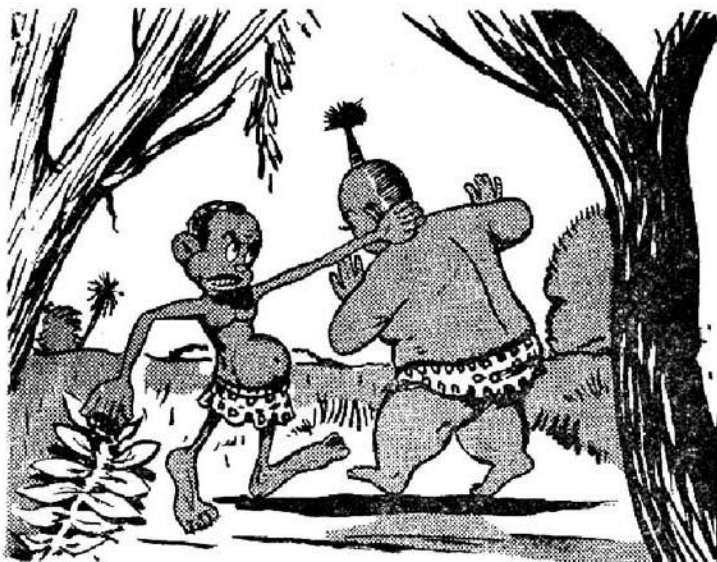
— Ἀρκετὴ ὑπομονὴ ἔχω κάνει μέχρι σήμερα! Καίρὸς εἶναι πιά νὰ πατήσω ποδάρη!..

»Σὲ διατάζω λοιπόν: Μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἢ συντροφισσά σου πρέπει νάχη φύγει ἀπὸ τὴ Ζούγκλα. Ἀς γυρίσῃ στὴ μακρινὴ πατρίδα της..

Καὶ προσθέτει ἀπειλητικὰ :

— Ἀλλοιῶς τὴν τέταρτη ἡμέρα δὲν θὰ ζῇ!... Ὅ ἀφήσω λεύθερη τὴν Ταταμποῦ νὰ τὴ σπαράξῃ!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

Ὁ Πακεπίκε δίνει μιὰ δυνατὴ καρπᾶξιά στὸ σβέρκο τῆς μελαγάλακτης Χουχὸς

— Ἀειντε, χαλέλι σου, τῆς λέει. Θὰ σὰ πυντρευῶ.

Έχει μανιάσει :

— Διαταγές δὲν παίρνω ἀπὸ κανέναν! τοῦ φωνάζει ἄγρια. Ἐγὼ εἰμαι ὁ ξακουσμένος Ταρζάν! Ὁλόκληρη ἡ γῆ μὲ θαυμάζει! Χιλιάδες θιβιλία ἔχουν γραφτῇ γιὰ μένα. Ἀμέτρητες ταινίες παρουσιάζουν ὁλοζώντανα τὰ κατορθώματά μου! Στὶς φλέβες μου τρέχει αἷμα εὐγενικό. Εἰμαι γνήσιος Λόρδος!... Στὴ μεγάλη πατρίδα μου ἔχω τεράστιες περιουσίες! Ἀπέραντα τοιφλίκια!... Εἶναι λοιπόν, τιμὴ γιὰ τὴν ἄγρια Ζούγκλα πὺ καταδέχομαι νὰ τὴν κυθερνῶ!...

Καὶ συνεχίζει :

— Αὐτὸς εἰμ' ἐγὼ! Ἐσὺ ποῖός εἶσαι; Ἐνας φτωχὸς καὶ τιποτένιος ἀλῆτης! Γιὰ νὰ θρῆ κανέναν στὸ χάρτη τὴν πατρίδα σου, πρέπει νὰ ψάχνῃ μὲ φακό!

— Ναί! Εἶναι πολὺ μικρὴ ἡ Ἑλλάδα! μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ. Ὁμως, ἡ δόξα τῆς σκεπάζει ὁλόκληρο τὸν Κόσμο!... Ὅταν οἱ προπαπποῦδες σου ζοῦσαν σὲ σπηλιές καὶ σὲ τρώγλες, οἱ δικοί μου χτίζανε τὸν Παρθενῶνα!...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ ἄγριο μῖσος:

— Εἶσαι ἕνας ὑπουργὸς! τοῦ λέει. Κάνεις πὺς μ' ἀγαπᾷς τόχα. Ὁμως δὲν ζητᾷς παρὰ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατό μου!... Γιὰ νὰ γίνῃς ἐσὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ἐχει δίκιο ἡ Τζέιν!... Ἀπὸ καιρὸ ἔπρεπε νὰ εἶχα καθαρίσει τὴ Ζούγκλα ἀπὸ σένα. Τὸ μαχαίρι μου δὲν φοβᾷται κα-

νέναν! Φύγε, λοιπόν, ἀπ' τὴ χώρα μου ἐσὺ. Ἐσὺ πὺ εἶσαι ξένος!...

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τὴν κεφάλαι του μουρμουρίζοντας:

— Ἀδερφέ μου, Μεγαλειότατε, λυποῦμαι! Ἀλλὰ φιρίφιρί τὸ πᾶς γιὰ.. σφάξιμο!...

Ἄειντε, τὸ λοιπόν, τσακώθητε καὶ μὴ μαλλώνετε!

Ἡ Ταταμποῦ λέει σιγὰ στ' αὐτὶ τοῦ συντρόφου τῆς:

— Πᾶμε, Γκαούρ!... Μὴ χτυπηθῇς μὲ τὸν Ταρζάν. Δὲν θέλω νὰ γίνῃς... δολοφόνος! Καλύτερα νὰ φύγουμε ἑμεῖς!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας θρίσκει σωστὰ τὰ λόγια τῆς. Καὶ γυρίζει νὰ φύγῃ. Ὁμως ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας ἀκούγεται πίσω του:

— Φεύγεις λοιπόν δειλέ! Χά, χά, χά!... Φεύγεις λοιπόν ἀνανδρε! Χά, χά, χά!...

Ὁ Γκαούρ κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη στρόφη. Καὶ μ' ἕνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ!

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ θαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Καὶ μιὰ θαρεῖα ἀνδρική φωνὴ τοὺς ξαφνιάζει:

— Σταθῆτε! Ὅχι ἔτσι!... Πρέπει νὰ στηθῇ πρῶτα ἡ μηχανή!...

Εἶναι ὁ Μάξ Ἀρλαν, πὺ μπαίνει ἀμέσως ἀνάμεσα καὶ χωρίζει τοὺς δύο γίγαντες.

Ὑστερα τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι. Μαζί μου ἦρθαν καὶ

τρεις 'Εγγλέζοι με μία κινηματογραφική μηχανή... "Όπου και νάναι θά φθάσουν. "Ερχονται μαζί με τή Τζέιν...

Και προσθέτει στον Ταρζάν :

— Πήγαμε στη σπηλιά σου, μα δέν σέ βρήκαμε... Οί τρεις ξένοι έχουν νά σοῦ μιλήσουν γιά... "Αλλά νάτοι κι ὅλας : Φθάσανε!...

Εἶναι ἡ Τζέιν με τοὺς ξένους πού σηκώνουν κομματιασμένη τή μεγάλη καὶ θαρεια μηχανή τους. Τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ ἡ Χουχού.

Οἱ τρεις 'Εγγλέζοι σταματοῦν καὶ κυττάζουν με ἀνείπωτο θαυμασμό τὸν Γκαούρ!

'Αμέσως ἐξηγοῦν στον Ταρζάν :

— 'Ερχόμαστε ἀπὸ τὴν Πατριδα!... "Όλοι οἱ "Αγγλοι ἔχουν μάθει πὼς στὴ Ζούγκλα θρῖσκεται τώρα κι' ἕνας μελαψὸς γιγαντόσωμος "Ελληνὰς! Μαθαίνουν ἀκόμα πὼς ὁ γίγαντας αὐτὸς εἶναι πιὸ δυνατὸς κι' ἀξίος ἀπὸ σένα. Καὶ πὼς ἔχει γίνει ὁ πραγματικὸς "Αρχοντας τῆς περιοχῆς. Γιατί σ' ἐσένα πιά, οὔτε τὰ θεριά, οὔτε οἱ ἰθαγενεῖς ὕπακουνε!

Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει :

— 'Εγὼ εἶμαι ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας! Δέν ἔχει γεννηθῇ ἀκόμα ἐκεῖνος πού θά τὰ ἐβάλῃ μαζί μου!

Οἱ ἀπεσταλμένοι ρίχνουν ἀκόμα μία ματιά στοῦ ἀθλητικὸ καὶ περήφανο παράστημα τοῦ Γκαούρ.

— Μακάρι νάναι ἔτσι, ὅπως τὸ λές! τοῦ ἀποκρίνονται. Γι'

αὐτό, ἀλλωστε, ἦρθαμ' ἐδῶ : Γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃς πὼς ἐσὺ εἶσαι ἀκόμα ὁ πρῶτος καὶ καλύτερος μέσα στὴ Ζούγκλα.

»Οἱ πατριῶτες σου ζητᾶνε νὰ δοῦνε μία θανάσιμη πάλη σου με τὸν Γκαούρ! Πρέπει νὰ χτυπηθῇς μαζί του. Νὰ τὸν νικήσῃς!... "Εἶσι μονάχα θά ξαναποκτήσῃς στὴν "Αγγλία τὸ χαμένο σου γόητρο!... Θά ξαναγίνῃς ἔνδοξος κι' ἀγαπημένος σ' ὅλους!... "Εμεῖς με τὴ μηχανή, θά κινηματογραφήσουμε τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σύγκρουσί σας!...

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ ψιθυρίζει κρυφὰ πάλι :

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Γκαούρ... "Υπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι γιὰ νὰ δειλῇ ὁ Ταρζάν στους πατριῶτες του πὼς εἶναι γενναῖος!

Καὶ συμπληρώνει εἰρωνικά :

— "Ας παλέψῃ με τή... Τζέιν!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ "Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πασχίζει νὰ φανατίσῃ τὸν σύντροφό της :

— Ναι, Ταρζάν! Νὰ χτυπηθῇς μαζί του! "Αλλοιῶς θά εἶσαι ἕνας δειλὸς! "Ενας ἀνανδρος! "Ενας τιποτένιος καὶ γελοῖος!

Ὁ λευκὸς γίγαντας κυττάζει με μῖσος τὸν Γκαούρ :

— Θὰ χτυπηθοῦμε! τοῦ φωνάζει. Καὶ ἡ μονομαχία μας θά εἶναι θανάσιμη! Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πρέπει νὰ λείψῃ!

Ὁ Γκαούρ ξαναδίνει τόπο στὴν ὀργή. Γυρίζει νὰ φύγῃ...

— Δειλέ! τοῦ ξαναφωνάζει ὁ Ταρζάν! Μὰ τόσο δειλοὶ καὶ ἀνανδροὶ εἶσατε λοιπὸν ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες;

Ὁ Γκαούρ σταματάει ξανά. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἐχεις δίκη!... Πρέπει νὰ χτυπηθοῦμε! Τὰ χαράματα τῆς τρίτης μέρας, ἀπὸ σήμερα θὰ συναντηθοῦμε ἐδῶ!... Σὲ περιμένω!

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ὁ Ταρζάν μὲ τὴ Τζέην καὶ τὴ Χουχοῦ, φεύγουν τώρα πρὸς τὴν μακρινὴ σπηλιά τους...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τατσμποῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο τραβᾶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν φεύγει μὲ τοὺς τρεῖς Ἀγγλοὺς κινηματογραφιστές. Θὰ τοὺς φιλοξενήσῃ, αὐτὲς τῆς τρεῖς μέρες στὴν καλύθα του...

Γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν Ποκοπίκο, ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα. Καὶ τὸν φιλάει γρήγορα καὶ ἀμέτρητες φορές:

— Μάτς- μούτς- μάτς- μούτς- μάτς- μούτς- μάτς- μούτς...

— Μὰ ... πολυθόλο εἶσαι, ἀδερφοῦλα μου!... τῆς κάνει ὁ νᾶνος.

Τέλος, ἡ Χουχοῦ τὸν ἀφήνει, δίνοντάς του καὶ μιὰ ρητὴ παραγγελία γιὰ τὴν νύκτα:

— Θέλω νὰ μὲ δῆς στὸν ὕπνο σου, ἀπόψε!

— Ἐν τάξει. Θὰ φροντίσω! τῆς ἀποκρίνεται.

Καὶ προσθέτει:

— Ἄν καὶ φοβᾶμαι νὰ γλέπω... ἐμφιάλτες!

.....

Ἡ προθεσμία γιὰ τὴ μονομαχία θὰ περάσῃ γρήγορα. Τὰ χαράματα τῆς τρίτης μέρας, ὅλοι θὰ ἐκινήσουν γιὰ νὰ ξαναθρεθοῦν ἐκεῖ στὸ ἴδιο μέρος...

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ θὰ εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια! Νὰ ξεχάσουν πῶς εἶναι ἀδελφία. Καὶ νὰ κτυπηθοῦν σὰν ἀσπονδοὶ ἐχθροί!...

Ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ θὰ ἔχη στηθῇ κάπου ἐκεῖ κοντά. Καὶ ὁ μεγάλος φακὸς τῆς, σὰν μάτι κύκλωπα, θὰ κυττάζῃ λαίμαργα τοὺς δύο φοβεροὺς μονομάχους!...

Πάνω στὴ διάφανη καὶ ἀτέλειωτη κινηματογραφικὴ ταινία τῆς θὰ πρόκειται ν' ἀποτυπωθῇ ἡ πιὸ τρομερὴ γιγαν-

τομαχία που γίνηκε ποτέ στον κόσμο!...

Ο Ποκοπίκο τὰ συλλογιέ-
ται ὅλ' αὐτὰ καὶ ξεφωνίζει ξα-
φνικά καὶ ἀπότομα:

— Ἄμὸν... πλακάρες ποὺ
θὰ σπάσω πάλι!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

**ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ**

**Καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ βοηθήσουν τὴν ἀγαπη-
μένο τους Περιοδικὸ «ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ»**

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΟΥΝ

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΒΒΛΙΑ,

ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥΣ ΥΛΗ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΔΓΚΥΡΑ,"

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 523.694

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΑΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ ἀπ' τῆ μιὰ ὡς τὴν
ἄλλη ἄκρη τῆς Ἑλλάδας :

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

—'Ο ἀποκεφαλισμὸς τῶν "Ορνιῶν" !— "Ἐνὰ σκοτεινὸ κοί ἀνε-
ξήγητο μυστήριον.—"Ἐνας «ἤγνων» πᾶνω στὰ σύννεφα !—
Τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς "Αἰθήρας" !— 'Ο Γκασὺρ νεκρὸς !—
Μονομαχία μέχρι θανάτου.

ΚΑΜΜΙΑ ΒΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΥ ΜΗ ΧΑΣΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ποὺ τὸ ἔχει γράψει ὁ
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν καθὼς Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρο : 26 β 'Αθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—'Αθῆναι
Ἰημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφεᾶ. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΗΥΧΟΥΣ 54

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἐφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΉΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694